

L I E T U V I Ų

DIENOS

Juozas Polikaitis, visuomenės veikėjas

LITHUANIAN DAYS
APRIL 1988

1988 M. BALANDŽIO MĖN.

LIETUVIŲ DIENOS

LITHUANIAN DAYS

4364 Sunset Blvd., Los Angeles, CA 90029
Telefonas: (213)664-2919

1988, Balandžio Nr. 4 (384)
April, 1988 No. 4 384

Eina XXXVIII metai
Volume XXXVIII

"LIETUVIŲ DIENOS" YRA SUJUNGTO SU "KALIFORNIJOS LIETUVIŲ", LEISTU 1946-49 M.
"LITHUANIAN DAYS" IS COMBINED WITH
"CALIFORNIA LITHUANIAN," PUBLISHED 1946-49

Redaguoja
REDAKCIJĖ KOLEGIJA

Rūta Skirius, Ph.D
Margis Matulionis, J.D.
Arūnas Barkus, M.S.
English Editorial Staff

Antanas F. Skirius
Leidėjas/Publisher

Straipsniai, autoriaus pasirašyti pavarde, slapyvardžiu ar inicialais, nebūtinai reiškia ir redakcijos nuomonę
Signed or initialed articles do not necessarily reflect the opinion of the editors or Lithuanian Days magazine

Panaudojant medžiagą, prašoma pažymėti šaltinį
Use of material from "Lithuanian Days"
permissible only with indication of this source

Prenumerata atnaujinama automatiškai, nelaukiant atskiro pranešimo. Nutraukdamas prenumeratą, skaitytojas administraciją painformuoja laišku
Subscription will be renewed automatically at expiration date. If subscription is to be discontinued, notice to that effect should be sent to the publication

Leidžiama kas mėnuo, išskyrus liepos ir rugpjūčio mėn.
Published monthly, except July and August

"LITHUANIAN DAYS (ISSN : 0024-2950) is published monthly except July and August for \$20.00 per year by Anthony F. Skirius, Publisher, 4364 Sunset Blvd., Los Angeles, CA 90029. Second-class postage paid at Los Angeles, California. POSTMASTER: Send address changes to LITHUANIAN DAYS, 4364 Sunset Blvd., Los Angeles, CA 90029."

RATES/KAINOS

Single Copy/Atskiro nr. kaina.....\$ 2.00
Yearly Subscription/Prenumerata metams..... 20.00
Honorary Subscription/Garbės prenumerata..... 35.00
Rates in Canadian Dollars/Kainos Kanadiškais doleriais
Yearly Subscription/Prenumerata metams..... 30.00
Honorary Subscription/Garbės prenumerata..... 50.00

FRONT COVER

Juozas Polikaitis

was born in Gudziunai, Lithuania on November 3, 1935. After World War II, with his parents, sisters and brothers, he emigrated to the United States from Germany in 1949. Having graduated from the University of Detroit in 1959 with Bachelors of science degree in Chemical Engineering, he received a master of science degree in Metallurgical Engineering from Illinois Institute of Technology in 1977. He served for two years as an artillery commander in the United States Army and was honorably discharged with a rank of captain. He worked as a professional engineer at Douglas Aircraft Co. (Santa Monica, CA), Pyle National (Chicago), Ekco Products (Chicago), and since 1967 for National Can Corporation (presently known as American National Can Company). He is director of Materials and Processes Research for American National Can, located at Barrington, Illinois.

Juozas Polikaitis resides with his wife Irena (nee Valaitytė) and their four children — Darius, Audrius, Rima and Marius in Chicago, Illinois.

Juozas Polikaitis has been active in the Lithuanian community since his high school days. He is a past president of the Lithuanian Catholic Students' Association Ateitis, member of the Supreme Council of the Federation for eight years as well as its past president, and business manager of the monthly cultural youth magazine ATEITIS for nearly twenty years.

In 1985, during the Diamond Jubilee Congress, Juozas Polikaitis was elected national president of the Lithuanian Catholic Federation Ateitis, an organization dedicated to the teachings of the Catholic Church and the preservation of values and traditions of the Lithuanian heritage.

Presently, Juozas Polikaitis is a member of the Council of the Lithuanian-American Community and Vice-president of the Lithuanian Catholic Press Society. Young people and youth activities were and still are of greatest concern to Juozas Polikaitis. For over ten years he was the chief summer camp counselor at the youth camp DAINAVA near Manchester, Michigan. On Saturdays he teaches at the Donelaitis Lithuanian Heritage School.

NAUJŲ KNYGŲ LENTYNOJE

Atsiųsta paminėti

A. Tyruolis, **TEN KUR NEMUNAS BANGUOJA**. Lietuvių kalbos skaitiniai šeštajam Lituanistinės mokyklos skyriui. Visas tekstas kirčiuotas. Trečiasis leidimas išleistas su naujomis iliustracijomis — foto nuotraukomis, vaizduojančiomis Lietuvos gamtą ir geografiją; nuotraukas parūpino Viktoras Kučas, atrinko Regina Kučienė ir Ramunė Račkauskienė. Teksto rašiniiais, daugiau beletristinio pobūdžio, talkino jaunimo rašytojos D. Bindokienė, Nijolė Jankutė ir V. Vaitkevičienė. Išleido JAV L. Bendruomenės Švietimo Taryba. 1987. 186 psl. Kaina nepažymėta.

TURINYS/CONTENTS

LIETUVIŠKOJI DALIS

Mirštame ar gyvename.....	3
Dar vienas lietuvis atsisako tarnauti sovietinėje armijoje.....	4
Pasaulinis lietuvių menininkų ekslibrisų konkursas.....	4
<i>Juozas Prunskis</i>	
Uolus visuomenėje ir rūpestingas šeimoje.....	5
Pabaltiečių demonstracija prie sovietų ambasados.....	9
Gausiai apdovanotas talentais (Petras Babickas).....	10
<i>Petras Babickas</i>	
Eilėraščiai.....	10
<i>Alė Rūta</i>	
Ilgos piršinės.....	12
Vaizdai iš lietuviškos veiklos.....	15

ENGLISH SECTION

Juozas Polikaitis.....	2
<i>Rūta Skirius</i>	
Interview with Lea D'Agostino.....	17
<i>Tony B. Mažeika</i>	
CCJS Delegation Meets With Justice Department Director.....	21
Forbidden Books In Lithuania.....	21

Viršelio nuotrauka — Eugenijaus Butėno.

Cover Photo by —Eugenijus Butėnas

“**Lietuvių Dienų**” žurnalo redakcija savo prenumeratorius-skaitytojus labai atsiprašo už pavėluotą šio žurnalo numerį, — buvo sugedęs raidžių rinkimo kompiuteris.

Gauta paminėti:

Dr. Kęstučio Girniaus mokslinė studija “**Partizanų kovos Lietuvoje**”. Išleido I Laisvę Fondas, Čikagoje, 422 pusl., gausiai iliustruota. Kaina 10 dol., persiuntimas 1.50 dol.
Užsakymus siųsti A. Pargauskui, 8908 Butterfield Ln., Orland Park, IL 60462.

“**Beržas už langą**” — Dalilos Mackialienės. Romanas, 324 pusl. Kaina 10 dol. Išleido “Nida” Londone.

Juozo Keliuočio “**Dangus nusidažo raudonai**” — pirmosios tremties memuarai : Laisvę praradus”. Išleido “I Laisvę” fondas, Čikagoje. 360 pusl., kaina 12 dol.

Nauji žodynai

Gavome “Draugo” išleistus didesnio formato žodynus: **Lietuvių—Anglų k.** žodynas 18 dol. **Anglų—Lietuvių k.** žodynas 18 dol.

Užsakant paštu pridėdama persiuntimui po 1.50 dol.

Lietuvių Dienos, 4364 Sunset Blvd., Los Angeles, CA 90029, tel.: (213) 664-2919.

Jaunųjų ateitininkų vasaros stovyklos vadovybė Dainavos stovyklavietėje su jos komendantu Juozu Polikaičiu 1985 metais.

Counselors for the Ateitis youth summer camp at Dainava campground with the camp's commandant, Juozas Polikaitis, 1985.

Photo by — M. Gaižutienė.

Intriguojantis klausimas. Atsakymas gali būti ne tik dvejopas, bet keleriopas. Priklausys nuo to, iš kokio taško žiūrėsime.

Dalyvaujame krikštynose, kur tėvai ir giminės, ir draugai džiaugiasi nauja atžala, — atrodo, kad visas pasaulis tai žino ir kartu džiaugiasi, ir jokių kitų džiaugsmų, nei rūpesčių nėra.

Dalyvaujame laidotuviuose, atrodo, kad visas pasaulis laidotuvių biuras, yra tik skausmas ir liūdesys, netekimas ir neviltis, kūkčiojimai ir ašaros.

Dalyvaujame vestuvių puotoje, atrodo, kad visas gyvenimas vestuvių puota — džiaugsmingi linkėjimai, tostai, dainos ir viltys, kad šeimų idėja nėra pasenusi, kad po to bus jaunystė, laimė ir krikštynos, kad mūsų giminė nenutruks su mumis, kad ateis naujos kartos, kad visa kartosis iš naujo. Gyvenimas eina ratu: po žiemos ateina pavasaris, po pavasario vasara, po vasaros — ruduo. Ir tuose tvirtiniuose nėra nieko nepaprasto, nieko naujo, nieko didžiai išmintingo ir abejotino — viskas taip natūralu ir aišku: nihil novo sub sole (nieko naujo po saule). Kartais poetai net pasako: „amžinas kaip saulė“. Betgi ir amžinybė ir žmogaus gyvenimas tokie neaprežti, tokie trapūs terminai, kad filosofai apie juos prirašo tomų tomus — ir visa yra tiesa, ir visa taip netikra, iliuzoriška. Juk šis mūsų matomas (ar žinomas) „pasaulis“, palyginus su visomis neaprepiamomis stratosferomis, yra toks mažas ir trumpas, kaip ir visas žmogaus gyvenimas.

O gyventi žmogus irgi nori „amžinai“. Jeigu ne amžinai, tai bent kiek galima ilgiau ir prasmingiau, netuščiai, kad liktų bent ženklas, pasak poeto, „jog žmogumi buvęs“.

Tad gal ir netiktų klausti: gyvename ar mirštame? Juk gyvenimas gali būti ne vien fizinis ir mirtis ne vien kūniška ir staigi.

Imkime, pavyzdžiui, žmogaus gyvenimą ne vien kasdienybės realia prasme, bet ir platesniu mastu gyvenimą — tautoje bei visuomenėje. Individualams išmirus (ar dirbtinu būdu išmarinus — okupacijos, epidemijos) miršta ir tautos ar giminės, kaip yra įvykę su mūsų gentimis

MIRŠTAME AR GYVENAME?

prūsais ir kitais. Mirštant paskiriems asmenims, mažėja nyksta ir bendruomenės, kur jos bebūtų, savo tautoje ar išeivijoje.

Apie lietuvių bendruomenę išeivijoje kalbama įvairiai: vieniems atrodo, kad ji nuolat mažėja, tirpsta svetimuose vandenyse, miršta; kiti kiek kitaip į tai žiūri ir didelio tragizmo nemato, aiškindami, jog tai žmonijos egzistencijos dėsnis, jog tai natūrali gyvybės kaita.

Būtų ilgų studijų darbas kalbant apie mūsų, lietuvių, bendruomenės svetur gyvenimą, reiškimą ar mirtį. Buvo „pranašų“, kurie skelbė, kad po 20-30 metų lietuviškos išeivijos nebus. O ji yra. Jeigu ji yra ne tokia gausi, jeigu ji reiškiasi nebe tais pačiais būdais ar vertybėmis, tai kitas klausimas.

Clevelando Dievo Motinos Nep. Pagalbos parapijos savaitinių žinių biuletenis, labai pozityvus ir džiuginantis vietinės lietuvių bendruomenės veiklos kultūrinio bei religinio gyvenimo veidrodį, pasitinkant kultūros kongresą, rašo, kad atsiveria žmogaus dvasios polėkiai ir visi tautai kraunami lobiai, nuolat rūpindamasis tais klausimais, kiekvieną savaitę iškelia įsidėmėtinų minčių bei svarstymų.

Džiaugdamasis artėjančiu kultūros kongresu, ir aiškindamasis jo prasmę bei reikšmę, kartu meta ir kritišką žvilgsnį į mūsų visą (ne vien tik savo parapijos) bendruomenės vaizdą. Jie persispausdina savo parapijos nario 1959 metais paskelbtą spaudoje straipsnį, kur autorius išvardina bendruomenę silpninančių, ją žlugdančių asmenų kategorijas: tai — išsigimėliai, šulinių nuodytojai, ataušėliai, nežinėliai.

Autorius išvardina asmenų grupes, kurios nesidomi lietuviška veikla ir nestoja į besiorganizuojamos bendruomenės veiklą. Gal panašūs būtų ir visos išeivijos gyvavimo, augimo ir veiklos trukdytojai ir žlugdytojai, išskyrus „nežinėlius“. Jie žino. Bet jie, kai kurie „ataušė“. Autorius mano, jog ši dalis yra gąsdinančiai didelė ir su pasibaisėjimu reikia pripažinti, dar vis be sustojimo auga“.

„Išsigimėlių“ (lengvai atsisakančių savo pavardės, tautybės) dalis gal mažiausia. „Šulinių nuodytojų“ (arba savo tautos niekintojų) manytume, nuošimtis mikroskopiškas, bet apie tokią žmonių kategoriją padorioje kompanijoje, mums rodos, neverta nė kalbėti; tautos, kaip ir valstybės, išdavimas daug kur baudžiamas aukščiausiomis bausmėmis.

Ar „atšalėliai“ dar labiau „ataušė“ ir kokia lietuviybės gyvybės situacija dabar, po beveik 30 metų? Tikslų atsakymą galėtų duoti tik pravesių tyrinėjimų rezultatai.

Prieš nepilnus 40 metų laikraštėlis „Eglutė“, redaguojamas Bern. Brazdžionio, leidžiamas Lietuvių Kultūros Instituto (vad. prel. P. Juro) savo skaitytojus (1950, nr. 9) „pagąsdino“: „Netapkime lietuviais numirėliais“. Savo vedamajame rašė:

„Gyvenant svetur labai lengva numirti savo tautai: svetima aplinka, svetima kalba, svetimi papročiai — viskas taip paveikia žmogų, kad jis nejausdamas pradeda pats svetimėti. Bet mes esame jauni, mes dar tik rengiamės gyvenimui ir mirti nenorime“. Iš toliau išvardintų dalykų, ką daryti, kad nemirtume, aišku, kad ir „mirti neturime“. Aišku, „mirti“ dvasiškai.

To meto laikraštėlio skaitytojai, dabar jau 50-60 metų žmonės, pats mūsų bendruomenės veikimo branduolys, nemirė, bet auginantis gyvą jauną kartą. Ir nėra jokio pagrindo pesimizmui ir laidotuviams. Dar kuriame. Dar didelę pažangą rodo ypač visuomeninė ir politinė, Lietuvos reikalų veikla svetimuose, nuolat auganti stiprėjanti.

Bet „atsarga gėdos nedaro“. Kad neužsnūstume vyresnieji, pasigąsdinti, pasidrasinti, pasiakinti — sveika ir reikalinga.

DAR VIENAS LIETUVIS ATSISAKO TARNAUTI SOVIETINĖJE ARMIJOJE

(New Yorkas. LIC). Romo Žemaičio pareiškimas Gynybos ministrui Jazovui pasiekė Vakarus. Jame išdėsto aplinkybes, kurios privedė jį atsisakyti tarnauti sovietinėje armijoje.

Pateikiamas sutrumpintas pareiškimo tekstas.

Pareiškimas Gynybos Ministrui Jazovui
Nuorašas TSRS Generaliniam Prokurorui, LTSR Vilkaviškio miesto karinio komisariato komisarui Vozgirdai

Pareiškimas

Romo Žemaičio, Petro sūnaus
gyvenančio Lietuvoje,
Vilkaviškio raj., Kybartų miestas,
Ostrovskio g-vė Nr. 9

1984 lapkričio 12 buvau pakviestas atlikti privalomąją karinę tarnybą sovietinėje armijoje. 1984 lapkričio 13 nuvykus į Vilkaviškio miesto karinį komisariatą, prisijungė prie manęs du civiliai asmenys ir pareikalavo eiti su jais. Man nesutikus, jėga uždėjo antrankius ir, išvedę iš karinio komisariato salės, pareiškė, jog aš esu areštuotas. Mane kartu su kun. Jonu-Kastyčiu Matulioniu LTSR AT nuteisė 2 metams laisvės atėmimo pagal LTSR Baudžiamą kodeksą 199 str. III dalį ir 201 str. Mane apkaltino religinės eisenos organizavimu ir aktyviu joje dalyvavimu bei pasipriešinimu pareigūnui. Nei vieno iš man primestų kaltinimų nesu padaręs todėl, kad:

1) Religinių eitynių iš viso nebuvo, Lapkričio 1 d., Visų Šventųjų šventė, tai ne eitynės į kapines, o maldos procesija, aiškiai nurodyta Romos Katalikų Bažnyčios apeigyne.

2) Bažnytinių apeigų, tame tarpe ir procesijų, iš viso niekas neorganizuoja. Tiktieji ir į eilines pamaldas ir į religines šventes eina savo noru.

3) Pasipriešinimu pareigūnui buvau apkaltintas už tai, kad užstojau kelią Kybartų miesto vykdomojo komiteto pirmininkui Gudžiūnui, bandžiusiam trukdyti kunigui atliktai religines apeigas. Šiuo atveju įstatymiškai buvo neteisus vykdomo komiteto pirm. Gudžiūnas, kuris neturėjo teisės trukdyti kunigo religinių apeigų metu. Atlikęs neteisimai man primestą 2 metų kalėjimo bausmę, 1987 birželio 9 vėl buvau raginamas atlikti karinę tarnybą sovietinėje armijoje. Nustatytu laiku atvykau į Vilkaviškio miesto karinį komisariatą, kur pareiškiau, kad armijoje tarnausiu, bet priesaikos neimsiu. Už atsisakymą priimti karinę priesaiką, mane Vilkaviškio miesto karinio komisariato darbuotojai visaip terorizavo, bauginami, jog išveš pas baltąsias meškas, kur bus sunkiau kaip lageryje.

1987 gruodžio 6 vėl buvau šaukiamas karinei tarnybai. Vėl teko praeiti tas pačias terorizavimo pamokas. Ir vėl iš Vilniaus buvau grąžintas namo. 1988 kovo 25 vėl gavau raginimą atvykti į Vilkaviškio miesto karinį komisariatą. Ši kartą nuvykęs į karinį komisariatą pareiškiau, jog tarnauti sovietinėje armijoje atsisakau. Šį sprendimą padaryti mane paskatino šios aplinkybės:

1) Šiuo metu visoje Tarybų Sąjungoje vyksta persitvarkymo ir demokratizavimo procesai, tačiau Lietuvos tikinčiųjų jie neliečia.

a) Iki šiol negrąžintos iš tikinčių atimtos bažnyčios: Klaipėdos Taikos Karalienės, Vilniaus Katedra ir kitos.

b) Tebelaikomi sovietiniuose lageriuose politiniai kaliniai, kun. Alfonsas Svarinskas, kun. Sigitas Tamkevičius, tikintieji Balys Gajauskas, Petras Gražulis ir kiti.

c) Sąžinės kalinius, atlikusius bausmę sovietiniuose lageriuose, toliau terorizuoja KGB darbuotojai.

d) Sąžinės belaisvi Petrą Gražulį, mano paties akivaizdoje teismo salėje sumušė milicijos pareigūnai.

2) Sovietinė armijoje yra išgalėjusi betvarkė, kurios pasėkoje dažnai beprasmiškai žūsta nekalti žmonės.

Protestuodamas prieš šiuos neigiamus reiškinius, kategoriškai atsisakau tarnauti sovietinėje armijoje tol, kol persitvarkymo ir demokratizacijos procesas nepasieks ir Lietuvos tikinčiųjų. Reikalauju jog viešai per spaudą būtų reabilituoti visi sąžinės kaliniai ir ne kada nors po 60 metų, tai yra po mirties, kaip tai daroma su kai kuriais Stačinskio kulto aukomis, bet dabar, tuoj pat, šiandien.

Atsiųsta paminėti

F. Andriūnas — **“Adalbertas Staneika — Lithuanian Artist, Painter and Diplomat.”** With an essay by Paulius Jurkus, Wyncote, PA 1987. Kaina 30 dol. Gaunama pas autorių-leidėją F. Andriūną, 155 Greenwood Ave., Wyncote, PA 1905 ir “Drauge” bei “Darbininke”.

Tai gražiai išleista albuminio formato knyga apie dailininką ir nepriklausomos Lietuvos diplomata Adalbertą Staneiką, kuris paskutinius keliolika metų gyveno Wyncote, PA ir prieš 20 metų su virš mirė. Savo darbais jis nėra užmirštas daugelio jo studentų (dėstė meną Pensilvanijoje) ir tų, kurie jį pažino, ar jo meno darbų turi.

Feliksas Andriūnas, ekonomistas, didelis meno gerbėjas, paruošė ir išleido šią monumentalinę knygą bei parašė dailininko-diplomato Ad. Staneikos biografiją.

Atskiru straipsniu Paulius Jurkus įvertino meninę A. Staneikos kūrybą: akademinis realistas, su mistiniais bei romantiniais atspindžiais; detalės išbaigtos; portretai su dvasine galia, charakteringi; gamtovaizdžiai

PASAULINIS LIETUVIŲ MENININKŲ EKSLIBRISŲ KONKURSAS

Australijos Lietuvių Dienų metu (1988 m. gruodžio 26-31 d.d.) įvyks pasaulinio masto ekslibrisų konkursas. Šio konkurso tikslas yra supažindinti Australijos lietuvius su pasaulio lietuvių menininkais gyvenančiais Australijoje ir kituose kraštuose.

Ekslibriso mediumas yra parinktas dėl to, kad jį gali sukurti įvairių šakų menininkai, lengva pasiūsti bei išstatyti ir tuo tikimasi pritraukti kuo didesnę menininkų skaičių.

Dėl technikos jokių suvaržimų nebus daroma.

Menininkai prašomi prisiūsti iki trijų ekslibrisų kartu su trumpa savo biografija lietuvių ir anglų kalbomis.

Ekslibriso kūriniai turi būti prisiūsti iki 1988 m. lapkričio 1 d.

Ekslibrisų konkursas yra įjungtas į oficialius Australijos 200 jubiliejinius parengimus.

Parodai ir konkursui vadovauja skulptorė Ieva Pocienė.

Visą korespondenciją liečiančią ekslibrisų konkursą ir parodą prašome siūsti: “EKSLIBRISAS”, 25 McLahan Avenue, Glenelg North, S. A. 5045, Australia.

Kviečiame visus pasaulio lietuvius menininkus įsijungti į šį pasaulinį lietuvių ekslibristų konkursą, kurio premija paskelbsime vėliau.

*Australijos Lietuvių Dienų
Komitetas*

mistiški; studijinės kompozicijos ir škicai (anglim, grafitu), — švelnaus, idealaus pasaulio vaizdavimas; dramatiški — nedaug.

Knygoje — keliasdešimt gražių, spalvotų reprodukcijų ir arti šimto juoda-balta fotografijų.

Felikso Andriūno parašytą knygą angliškai — **“Adalbertas Staneika, Lithuanian artist-painter and diplomat”** visu puslapiu (ir didele autoriaus nuotrauka) paminėjo Philadelfijos dienraštis **Inquirer**, 1988.I.21 d.; **Times Chronicle** 1988.II.10 d.; **Montgomery News** ir kt.

Wyncote, PA **Men's Club** 1988.IV.4 d. suruošė lyg ir supažindinimą su šia lietuviu dailininko memorialine knyga, kurios apžvalga padarė istorikė Doreen. Kita knygos apžvalga, su dail. Adalberto Staneikos išstatytais darbais, — irgi tame pat klube — 1988.V.28 d.; Staneikos meną aptarė dail. Dorothy Spruill.

A. R.

“LIETUVIŲ BALSAS”, dvisavaitinis laikraštis, leidžiamas jau tretieji metai. Prenumerata 25 dol. metams, 15 dol. pusei metų. Nauji prenumeratoriai už pirmuosius metus moka tik 15 dol.

Administracijos adresas: 2951 W. 63rd St. Chicago, IL 60629.

Uolus visuomenėje ir rūpestingas šeimoje

Jeigu reikėtų Čikagoje parinkti šeimą, kuri duoda gausiausią įnašą į lietuvių visuomeninį ir kultūrinį gyvenimą, daugelio akys nukryptų į Polikaičius.

studentų ateitininkų sąjungos vicepirmininkas, apie dešimtmetį turėjo **Aido** orkestrą, o dabar su savo broliu Audriumi elektriniu muzikos instrumentu, vadinamu "sintesaizeriu", akom-

Polikaičių šeima. Iš k.: Juozas, Irena Polikaičiai, vaikai: Audrius, Marius, Darius ir Rima.
The Polikaitis family. From l.: Mr. and Mrs. J. Polikaitis, and children Audrius, Marius, Darius, and Rima.

Irena Valaitytė-Polikaitienė dirba BALF-e, Giedros korporacijoje, mokytojauja vyresniųjų lietuvių globos namuose-sėklyčioje; Čikagos ateitininkų sendraugių valdybos narė.

Duktė Rima Polikaitytė St. Xavier kolegijoje studijuoja balso terapiją, buvo Lipniūno kuopos ateitininkų pirmininke, bebaigianti pedagoginį Lituanistikos institutą, groja kanklių ansambly, minėjimuose ir renginiuose dažnai pasirodo kaip solistė-fleististė. Buvo gimnazijos sodaliečių ir Rūtos ratelio Marijos aukšt. mokykloje pirmininke.

Sūnus Darius Polikaitis, pasiekęs magistro laipsnį elektronikos srityje, dirba ATT kompanijoje, lavinasi muzikoje, kuria melodijas dainoms. Jaunimo sąjunga yra išleidusi jo sukurtų dainų plokštelę; buvo Marquette Parko lituanistinės mokyklos ansamblio (choro ir šokių) vedėjas. Aukštesniojoje Donelaičio vardo mokykloje dėsto dainavimą, taip pat veda chorą, kuris ypatingai gerai pasirodė nepriklausomybės minėjime Čikagoje, Marijos aukšt. mokykloje. Šiuo metu Darius yra

Naujai išrinktas Ateitininkų Fed. vadas J. Polikaitis kalba AF deimantiniame kongrese Čikagoje, 1985.

Newly elected Ateitis Federation leader J. Polikaitis, speaking at the Federation's 75th congress, Chicago, 1985.

panuoja tautinių šokių pasirodymams. (Tas muzikos instrumentas atstoja įvairius instrumentus: styginius, pučiamuosius, vargonus ir kt.).

Audrius, studijuojas elektronikos inžineriją Illinois technologijos institute, kur studijavo ir jo brolis, yra paskutiniame semestre. Neseniai gavo premiją, kaip iškiliausias elektronikos studentas ir buvo pagerbtas elektronikos inžinierių suvažiavime. Buvo Čikagos studentų

J. ir I. Polikaičių vaikai išpildo programą Čikagoje. Iš k.: Marius, Rima, Darius ir Audrius.
J. and I. Polikaitis' children giving a performance in Chicago. From l.: Marius, Rima, Darius, and Audrius.
Photo by —J. Tamulaitis

Laimėję B. Jonušo premiją trys Polikaičiai — Darius, Rima ir Audrius.

Three Polikaitises won B. Jonušas' awards — Darius, Rima and Audrius.

ateitininkų skyriaus pirmininkas, Donelaičio pradžios mokykloje dėsto dainavimą. Baigė pedagoginį institutą, o dabar, jau kelinti metai, būna komendantu ateitininkų kursuose ir stovyklose, kur moko dainavimo. Griežia Žaros orkestre.

Jauniausias Polikaičių sūnus Marius lanko katalikų Brother Rice gimnaziją, šoka **Grandies** ansamblyje; baigė Kr. Donelaičio aukšt. mokyklą yra Lipniūno ateitininkų kuopos valdybos išdininku.

Gana dažnai pasitaiko, kad visi trys Polikaičių sūnūs, drauge su sesute, atlieka programą lietuviškuose renginiuose. Visi jau nuo 5-6 m. amžiaus kasmet stovyklavo lietuvių jaunimo stovyklose, o ūgtelėje — jau ir vadovauja stovykloms; kartais net septynias savaites per vasarą praleidžia lietuviškoje stovykloje, pasidarė pastoviais **Dainavos** stovyklos inamiais.

— Mes, tėvai, nusprendėm, kad vaikai vasarą nesiveržtų į uždarius, o praleistų kiek galima

Irena Polikaitienė (vidury) įteikia garbės konsulei Čikagoje Juzėi Daužvardienei (kairėje) Korp! Giedros skirtą "iškiliausios Lietuvos Moters" žymenį, 1987 m. Dešinėje prel. dr. J. Prunskis.

Irena Polikaitienė (center) presenting KORP! Giedra award for Outstanding Lithuanian Woman to Chicago's Honorary Consul Juzė Daužvardienė (left) At right is Msgr. Dr. J. Prunskis.

Photo by —J. Tamulaitis

ilgiau lietuviškose stovyklose, ir — džiaugiamės rezultatais, — kalbėjo šeimos tėvas. inž. Juozas Polikaitis.

Pats inž. Polikaitis yra gimęs 1935 m. lapkričio 3 d. Gudžiūnų valsčiuje, Kedainių apskrity. Komunistų okupantų išblokštas su tėvais į vakarus, atsidūrė Diepholze, Vokietijoje, anglų zonoje. Ten pradėjo lankyti gimnaziją. Su tėvais persikėlęs į Ameriką, Detroite baigė gimnaziją, to paties miesto universitete gavo bakalauro laipsnį iš chemijos ir metalurgijos inžinerijos; magistro laipsnį metalurgijos inžinerijoje gavo Illinois technologijos institute. Dirba American National Can bendrovės tyrimų skyriuje, kaip medžiagų tyrimo departamento direktorius, vadovauja 28 inžinierių, chemikų, metalurgų, proceso inžinierių bei kompiuterių specialistų grupei, kuri savo sąstate turi nuo bakalauro iki doktoratus gavusių, su didele patirtimi, inžinierių. Bendrovė didelė, turi reikalų ne vien Amerikoje, bet aptarnauja įmones keliuose žemynuose: Europoje, Azijoje, Australijoje.

Polikaičių šeima gyvena lietuviškame Marquette Parke ir jam į tarnybą tenka suvažinėti po šimtą mylių kasdien. Žinoma, kad tai didelis vargas, bet, pasitaręs su žmona, nusprendė, kad išsikėlus iš lietuvių kolonijos nukentės vaikai. Taigi tėvas nutarė, kad geriau jam dar keliolika metų iki pensijos pavargti, negu atitraukti vaikus nuo lietuviškos veiklos.

PLJ S-gos išleistos Dariaus Polikaičio plokštelės "Aš čia gyva" pristatymas Čikagoje. Dainuoja pusbroliai. Iš k.: Vidas Neverauskas (iš Detroito), Audrius Polikaitis, Linas Polikaitis (iš Los Angeles) ir Darius Polikaitis.

The Polikaitis' cousins singing at the release of Darius Polikaitis record "Aš čia gyva" (I'm still alive) in Chicago. The record was produced by the Lithuanian World Youth Association. From l.: Vidas Neverauskas (Detroit), Audrius Polikaitis, Linas Polikaitis (Los Angeles), and Darius Polikaitis.

Kristijono Donelaičio lituanistinėje mokykloje, Čikagoje, lankosi poetas Bernardas Brazdžionis (viduryje), iš k. J. Širka, mokyklos dir. ir J. Polikaitis (dešinėje).

Poet Bernardas Brazdžionis (center) visiting the Kristijonas Donelaitis Lithuanian school, Chicago. At left is J. Širka, school director, and at right is J. Polikaitis.

Photo by —J. Tamulaitis

Ateitininkų kryžiaus šventinimas Dainavoje 1979 m. Iš k.: J. Polikaitis, V. Kliorys, kun. V. Dabušis, kun. K. Pugevičius, vysk. K. J. Povish ir kun. V. Rimšelis.

The blessing of the Ateitis Federation cross at the Dainava youth camp, 1979. From l.: J. Polikaitis, V. Kliorys, Fr. V. Dabušis, Fr. K. Pugevičius, Bishop K. J. Povish, and Fr. V. Rimšelis.

Photo by —J. Urbonas.

Nežiūrint įtemptų studijų ir gausaus darbo, Juozas Polikaitis — veiklus lietuvių organizacijoje. Į ateitininkus įsijungė 1946 m., dar Diepholzo stovykloje. Yra buvęs ateitininkų studentų sąjungos pirmininku, sendraugių centro valdybos nariu, ateitininkų federacijos tarybos nariu, dabar, jau treči metai, yra ateitininkų federacijos vadu. Apie dvyliką metų buvo ateitininkų stovyklų komendantu, apie 18-ka — **Ateities** administratorium. Šiuo metu yra Lietuvių Bendruomenės Tarybos narys, Donelaičio lituanistinės mokyklos mokytojas, Donelaičio mokyklos mokytojų tarybos narys, taip pat **Draugo** direktorių tarybos vienas vicepirmininkų.

Nežiūrint gausios visuomeninių darbų naštos, pažangus ir savo profesijoje: į eilę organinių medžiagų specialistų suvažiavimų kviestas su paskaitomis.

Polikaičių šeima atostogauja visi bendrai; tai Dainavoje, tai kartą išsinuomavę vežiojamą "namą" keliavo į Kaliforniją; visa šeima vyko į krikščionybės sukakties minėjimo iškilmes Romoje.

Visas Juozo Polikaičio gyvenimas — šeima, tarnyba, religija ir tauta. Juozas Polikaitis ir abu vyriausi sūnūs yra nuolatiniai skaitytojai parapijos mišiose, reikale prisideda ir likusieji šeimos nariai.

— Iš kur Jūs, šalia įtempto darbo tarnyboje, gaunate ryžto tiek pasišvesti visuomeniniam darbui? — Paklausia Juozą Polikaitį.

— Mane paveikė tėvų ir vyresnių brolių bei seserų pavyzdys. O dabartinė žmonos ir šeimos parama ir tolerancija visuomeninei veiklai vis suteikia naujų jėgų. Niekas man nepompavo, o veikė jų pavyzdžiai. Aš esu jauniausias šeimoje. Jų pavyzdys, kuris parodė tiek meilės religijai ir tautai, mane formavo. Kažkaip jaučiu, — jeigu neveikčiau tai nusikalsčiau.

— Kaip Jums pavyko taip lietuviškoje dvasioje išauginti šeimą?

— Čia pilnus kreditus turiu duoti žmonai,

Ateitininkų Federacijos vadas J. Polikaitis įteikia St. Šalkauskio "Ateitininkų ideologija" knygą, kaip auką, mišių metu Čikagos kardinolui J. Bernardin, 1985 Ateit. Fed. 75-ųjų metų jubiliejaus proga.

Ateitis Federation leader J. Polikaitis presenting a gift to Chicago Cardinal J. Bernardin at the Federation's 75th congress, Chicago, 1985.

Kun. dr. J. Prunskis įvilkimo į prelatus metu, Queen of Universe bažnyčioje. Iš k.: Katalikų Fed. pirm. S. Kuprys, I. Polikaitienė, J. Polikaitis, prel. dr. J. Prunskis, V. Žadeikienė, J. Žadeikis ir Lietuvos gen. konsulas Čikagoje V. Kleiza.

At the investiture of Fr. Dr. J. Prunskis to monsignor, Queen of the Universe Church. From l.: Catholic Federation President S. Kuprys, I. Polikaitienė, J. Polikaitis, Msgr. Dr. J. Prunskis, V. Žadeikienė, J. Žadeikis, and Lithuanian Consul General in Chicago V. Kleiza

Photo by —J. Tamulaitis

Detroito Ateitininkų Sendraugių skyriaus valdyba. Iš k.: B. Neverauskas, J. Mikulionis, J. Rugenienė, J. Polikaitis, Ateitininkų Fed. vadas, J. Undrienė ir P. Zaranka.

Officers of the Detroit chapter of the Ateitis Alumni Association. From l.: B. Neverauskas, J. Mikulionis, J. Rugenienė, J. Polikaitis, J. Undrienė, and P. Zaranka.

Photo by — G. Kriaučiūnienė.

Kristijono Donelaičio aukštesniosios lituanistinės mokyklos mokiniai ir mokytojai 1987/1988. Pirmoje eilėje. Iš k.: mokytojai: H. Dainienė, A. Brazaitienė, G. Sturonienė, dir. J. Širka, insp. R. Kucienė, J. Polikaitis, D. Polikaitis ir R. Polikaitytė

Teachers and students at the Kristijonas Donelaitis Lithuanian High School, 1987/1988. Front row, from l.: H. Dainienė, A. Brazaitienė, G. Sturonienė, dir. J. Širka, R. Kucienė, J. Polikaitis, D. Polikaitis, and R. Polikaitytė. Photo by —J. Tamulaitis

Ateitininkų Fed. Tarybos narių dalis posėdžiauja Dainavoje, 1987 m. Iš k.: Tarybos pirm. dr. A. Norvilas, J. Žadeikis, dr. J. Pikunas, dr. A. Damušis, B. Bublienė, Federacijos vadas J. Polikaitis, A. Žygis ir N. Balčiūnienė.

Meeting of part of the board of directors of the Ateitis Federation at Dainava, 1987. From l.: Dr. A. Norvilas, J. Žadeikis, Dr. J. Pikunas, Dr. A. Damušis, B. Bublienė, J. Polikaitis, A. Žygis, and N. Balčiūnienė. Photo by —J. Kuprys

kuri turi magistro laipsnį iš prancūzų kalbos, bet ji pasiryžo pasilikti namuose ir pasišvesti šeimos ugdymui, bent iki paskutinio vaiko baigs gimnaziją. Tai nelengvas apsisprendimas ir nemažas pasiaukojimas. Mes nusistatę visur, kur tik galime, laikytis drauge, kaip šeima. Jeigu vyriausias pasirodo kur, visi einam, jeigu — jauniausias — einam irgi visi kartu. Bandomė tą šeimos artumą išlaikyti. Kai aš augau, mūsų šeimoje buvome visi labai artimi, kas man ištrigo taip, kad ir dabar stengiamės tą išlaikyti.

— Ką galėtumėte pasakyti apie savo ateities planus?

— Ką gi, testuoti tą darbą, kuri esame pradėję, paruošti vaikus gyvenimui ir kiek galima

stengtis bet koku būdu padėti bažnyčiai, kuri dabar turi pakelti sunkią kovą ok. Lietuvoje. Gi savo profesijoje — testuoti toliau, kiek galima tobulėti. Susumavus — likti ištikimu Dievui ir tautai.

Galima dar pridėti, kad Juozas Polikaitis, kaip ir visa jo šeima yra malonaus, draugiško būdo, gilaus pasišventimo visuomenininkas, simpatingas lietuvis. Visi Juozo Polikaitio broliai ir trys seserys tebėra gyvi: inž. Bronius gyvena Čikagoje, antras brolis — inž. Antanas, gyvena Los Angeles, visos seserys gyvena Detroit: našlė Ona Sirgedienė — medicinos technologė, Vita Neverauskienė, o jauniausia — Ada Lelienė dirba General Motors bendrovėje.

Juozas Prunskis

Pabaltiečių demonstracija prie Sovietų ambasados

Vašingtone kovo 25 d. įvyko Jungtinio Pabaltiečių Komiteto suganizuota demonstracija prie Sovietų ambasados, atžymint 1949 m. didžiuosius trėmimus į Sibirą, o taip pat primenant ir kitų metų deportacijas. Laimingu supuolimu, prieš š. m. kovo 25 d. JAV Aukščiausias teismas buvo atšaukęs draudimą demonstruotojams priėti arti ambasadų rūmų, tai mūsų demonstruotojai net galėjo įeiti į ambasados vidų. Gorbačioviui atsisakius priimti delegaciją ir jam rašytą raštą, kuriame buvo primenama deportacijos ir reikalaujama, kad būtų pradėta išmokėti kompensacija taip neteisėtai deportuotiems, tas raštas Gorbačioviui pasiųstas kitu keliu. Kaip žinome, į Sovietų Sąjungą, per eilę metų, buvo išvežta apie milijonas lietuvių, estų ir latvių. Demonstruojantieji prie Sovietų ambasados padėjo tris juodus gedulo vainikus.

Altas

Vašingtone, didžiųjų 1949 m. vežimų iš Pabaltijo kraštų į Sibirą minėjimo proga, 1988. III. 25 prie Lietuvos gedulo vainiko Amerikos Lietuvių Tarybos pirm. G. Lazauskas. Demonstracijose dalyvavo latvių ir estų organizacijų pirmininkai.

American-Lithuanian Council's President G. Lazauskas with the Lithuanian memorial wreath at the March 25, 1988 commemoration of the 1949 mass deportations from the Baltic states to Siberia. Photo by —Dr. J. Genys

GAUSIAI APDOVANOTAS TALENTAIS

Š. m. balandžio 29 d. Petru Babickui sueina lygiai 85 metai.

Petras Babickas — gausiai talentais apdovanotas žmogus: jis poetas, beletristas, kelionių ir gamtos rašytojas, žurnalistas, „Mūsų Vilniaus“ redaktorius, daugelio laikraščių bendradarbis ir laisvas rašytojas, entuziastingas keliautojas; (kai mes ramiai sėdėjom gimtinėje, jis keliavo po Europą, Aziją, Afriką), nepataisomas optimistas, geras piešėjas, idomus fotografas, šaunus pokalbininkas draugijoje... O jo pirštai žinojo kaip elgtis, prie pianino klavišų...

P. Babickas gimė Panevėžio vls. Virbališkių-Laukminiškių kaime, 1923 m. jis baigė Panevėžio gimnaziją ir Kauno un-to Humanitariniam fakultete studijavo liet. kalbą ir literatūrą vienu metu su J. Grušu, J. Paukšteliu, P. Karuža iš dešinės ir L. Skabeika, A. Venclova, B. Raila iš kairės, pats palikdamas viduryje, daugiau reikšdamasis Šaulių ir panašiose organizacijose, buvo Šaulių kultūros skyriaus vedėjas, bendradarbiavo „Trimite“ ir kitoje tautinės minties spaudoje.

Po studijų kurį laiką mokytojavo Jurbarko gimnazijoje ir mokė lietuvių literatūrą ir piešimą.

Besikuriant Lietuvos radiofonui, jis nėrė kaip žuvis į vandenį, — buvo direktorium, diktorium, vaikų valandėlės vedėju, gavęs „radijo dėdės“ vardą.

P. B. — vienas iš mūsų pirmųjų filmininkų, Švietimo ministerijai pagaminęs M. Jankaus, Adomo Jakšto-Dambrausko, G. Petkevičaitės (savo Panevėžio mokytojos) ir kt. filmus.

II-jo pasaul. karo įvykių eigoje pasitraukė į Vokietiją (gyv. Ravensburge), bet ilgam ten nenurimęs persikėlė į Italiją, o iš ten į Pietų Ameriką, kur dirbo Lietuvos atstovybėje, o vėliau pasiliko Brazilijos džunglėse, kur nelengvai vegetuoja iki šių dienų, pasitraukęs iš visuomeninės veiklos, daugiau pasinėręs į kontempliaciją.

P. B. išleistų knygų (ir parengtų spaudai) sąrašas siekia poros dešimčių.

Pirmoji knyga buvo poezijos rinkinys „Geltona ir juoda“ 1930 metais; 1934 m. išėjo „Žmogaus remontas“. Šie du rinkiniai parodė autorių išsiskiriantį iš konvencionaliosios formos garbintojų, pasireiškę ne tik drąsiomis mintimis, bet ir gerokai pamoderninta jų išraiška, jau ipilietinta „Keturių vėjų“ ir „Trečio fronto“. Iš to meto eilėraščių skaitytojų atmintyje liko drąsūs posmai, apdainuojantys ne balerinų, bet dramblio kojas, šunį Rex ir kt. Idomus incidentas: bibliofilas Vael. Biržiška, rašytojų kalendoriuje tarp kitų P. B. knygų mini ir nebūtą-nematytą „Dramblio kojas“; kad pateisintų bibliografo teiginį, autorius vėliau išleido savo eilių rinkinį pavadinęs „Dramblio kojom“ (1957 m.).

1945 m., gyvendamas Ravensburge, išleido eilių rinkinį „Toli nuo tėvynės“, 1946 m., sulaukusį antros laidos Italijoje. 1947 m., Brazilijoje išleido rinkinį nepasiekusį Š. Amerikos „Svetimaj padangėj“.

Vaikų literatūrai priklauso keletas

Rašytojas, poetas Petras Babickas
Writer-poet Petras Babickas

beletristikos leidinių, kurių vienas „Muziukas“ 1935 m. laimėjo Lietuvos Raudonojo Kryžiaus vaikų literatūros premiją. Eilėraščių rinkinys „Tra-ta-ta“ išleistas dviem laidomis 1932 ir 1935 m. Dar pasirodė „Aš karys“, 1937, ir „Vilniaus vaikai“, 1939 m.

Beletristikoje P. B. pasireiškė 1931 m. novelių rinkiniu „Vakar“, gi kitos knygos — tai gamtos grožio ir kelionių po svetimus kraštus aprašymai: 1935 m. — „Elada“, 1932 ir 1938 „Gintaro krantas“, 1933 — „Marių pasakos“. Iš jų „Elada“, knyga apie Graikiją, parodo ne tik autoriaus grakštaus pasakotojo, bet ir idėmaus istorijos bei kultūros interpretatoriaus sugebėjimus.

Mėgino plunksną ir stambesnėje prozoje, bet romanas „Viešnagė pas karalių“ (1944) dėl karo liko nebaigtas spausdinti, keletas vaidinimų rankraščiuose.

Iš savo gyvenimo ir nuotykių Pietų Amerikoje P. B. išleido knygą „Brazilija“, kurios ištraukų esame parodę ir LD žurnalo skaitytojams.

Aptariant sukaktuvininko įnašą, šių žodžių autorius atsimena Petrą Babicką pokalbyje su keliais literatais Ravensburge, kai vienas pokalbininkas Babickui prikišo rimtesnio žvilgsnio į poeziją stoką. P. Babickas paklausė: „Kokio rimtesnio?“ Šis paaiškino: „Kodėl negali rašyti, pavyzdžiui, kaip Kossu ar Brazdžionis?“ „Kodėl?“ klausimu atsakė Babickas. „Todėl, kad aš noriu rašyti ne kaip tas ar kitas, bet kaip Babickas“.

Ir jis taip rašė. Lengvai, originaliai, populiariai, nuo modernizmo grįžęs prie klasikinio stiliaus. Ar tai bus asmeninės emocijos, presonaliniai pergyvenimai, ar dedikacija, skiriama kuriam asmeniui, — jamėjo visas lygiai panašiu tonu išsakyti, nerūpestingai surimuoti. Ir su poniu XX ir su šunim Rexu jis kalbėjosi ta pačia kalba.

Bet savos bei svetimos gamtos ar kelionių aprašymuos P. Babicką nelengva nukonkuruoti.

Petras Babickas

ŽMOGAUS REMONTAS

Nuosavą namą dažnai savininkas apžiūri,
Kožnas gyvuolis pavasarį šerias,
o mes — vis užguiti, pergedę, paniurę,
lyg būtum grįžę iš akušerės.

Kiekvienas seną padangą maino,
nors būtų geriausias tėviškės kelias,
tik mes išikandom, kaip uodegą dainą;
“dul, dul, dudėlė...”

Gana! Skelbiame be apeliacijos:
Žmogui reikalingas remontas.
Samatoj: grožis, skaistumas, gracija —
prieš ištįžimą bendras frontas.

Žmonės! Ko mes pasaulin atėjom?
Gana sėt kviečius su kukaliais...
Gana mums svaigti tarp rietenų vėjų
alpinti šalį!

Mūsų protėviai kovės, arė, akėjo
tėvai tą patį darė,
bet jie nežinojo ar netikėjo
radijui, elektrai, garui!..

O mes valysim dulkes elektra,
protą nušveisim garu;
Naujo pasaulio vėliava — spektras,
o himnas: “Už blogą — geru!”

Žmogau, tavo akys bus skaisčios, kaip saulė
ir kaip Eladės dievaitis, tu būsi jaunas...
Remontuok save! Remontuok pasaulį!
Dabar patogiausia, kai vienas kitą piauna.

(Būtų gera kur Ženevoj ar Lozanoj
susaukti “Konferenciją Žmonijai
Remontuoti”...)

Bet kad tie ponai, kaip kurtizanės:
nori daug gauti, o maža duoti.)

Kaunas, 1933

TREJETAS SAULIŲ

Padangėn iškilo liepsnojantis diskas,
Jį imetė žaisdamas rytas vikrus, —
Ir upė ir miškas žarijomis tviska;
Dar trejetas saulių ligi Santa Cruz.

Mane taip vis guodė vadovas indėnas,
Smėly jas paišydamas koja basa, —
Laimingas! Jam visos dar saulėtos dienos,
Kai man jos pavirto kančia ir tamsa.

Be kelio, be laimės stumiuos vis į priekį
Ir kruvinu kojas pakrante slidžia,
Lijanos gyvatės raivos ir driekias:
Dar trejetas saulių... Bet tai tik pradžia!

Šypsokis, indėne. Gal pusėj pasaulio
Aš laisvas, laimingas klajojau, bet — va...
Šiandien siela verkia dėl trejeto saulių,
Nes visos tos saulės — viena Lietuva!
Rio Magdalena, 1947

KARIŲ DAINA

Pajūriais, pamariais
Joja šaunių karių pulkai,
Skamba daina,
Jūros banga —
Amžiais bus laisva Lietuva.

Saulės spinduliais nušviesti,
Vėjo glostomi nuo marių
Mes žygiuojame pirmyn,
Plačiais ir žydinčiais laukais.

Jojam mes pro gelmes,
Jūra — mums kelias platus,
Su šypsena,
Karo daina
Skiname į laisvę kelius.

Kelias tolimas, bet mielas,
Džiaugsmas kuria dainą sieloj,
Mes žygiuojame pirmyn,
Plačiais ir žydinčiais laukais.

Pajūriais, pamariais
Joja šaunių karių pulkai,
Skamba daina
Jūros banga —
Amžiais bus laisva Lietuva!

TĖVYNĖ

Manęs klausia dažnai, kur aš gimęs,
Kur tas kraštas: RYTAI, VAKARAI?
Aš šypsas visiems dėlei savo likimo,
Ir jiems rodos, kad man čia gerai.

Manęs klausia dažnai, ar turtinga
Ji — Tėvynė benamio banguos?
Atsakau: visa žemė ten auksu man žvilga
Žydrumoj krištolinio dangaus.

Manęs klausia dažnai, kur sugrižtum
Jei tėvynė paliks pavergta?
Aš juokiuos jiems į veidą, nors plyšta
Man iš skausmo širdis sužeista.

O kai dingsta viltis paskutinė,
Kai visur vien klasta ir kančia, —
Aš, prispaudęs rankas prie krūtinės,
Vėl prisiekiu: Tėvyne, tu — čia!
Rio de Janeiro, 1948

STEBŪKLAS

Pasauly daug nepaprastų dalykų, —
Didingos piramidės, sfinksai, Alpės ar
Niagara...
Žiūri į jų galybę keistai nykia,
Ir sielai nuostabu, baugu, truputį gera.

Yra pasauly daug žavių vaizdų.
Toli ten palmės išdidžiai linguoja,
Štai kalnas, tarsi deimantas, žėruoja,
Ten prerijoj neganomi žirgai,
Tarytum viesulas sutrypia pievą....

Štai tūkstančiai žmonių prie aukso aukurų
Suklupe dulkėse maldauja Dievą,
Ir skleidžias aukų šventasis dūmas...
Antai toli audra ir trankos bangos,
O čia — palaimintas dausų ramumas.

Prie Alpių kalnų ji — žema, tarp vandenynų
ji — maža,
Kodėl, kodėl taip žavi sielą gimtoji žemė
mylima?

Seniau pasaulyje stebūklų buvo tik septyni,
Bet aštuntasis...
Ne! Pirmas stebūklas — mano tėvynė.
Punia, 1932

APIE NEDAINUOTAS KOJAS

Einu gatve ir vis galvoju,
Kiek daug, kiek daug pasauly kojų,
Visokių formų, įvairių spalvų.
Kodėl jų niekas nedainavo, kodėl poemų
neaukojo,
Nors kojų daug daugiau negu galvų?

Poetai amžius gieda apie širdį,
Tą mėsos kasnį krauju aplietą,
Jie storas knygas skiria meilei,
Kuri pasauly kaip dvasia be vietos,
Ir visiškai užmiršta kojas,
Kurios visus, vadinasi, ir juos nešioja.

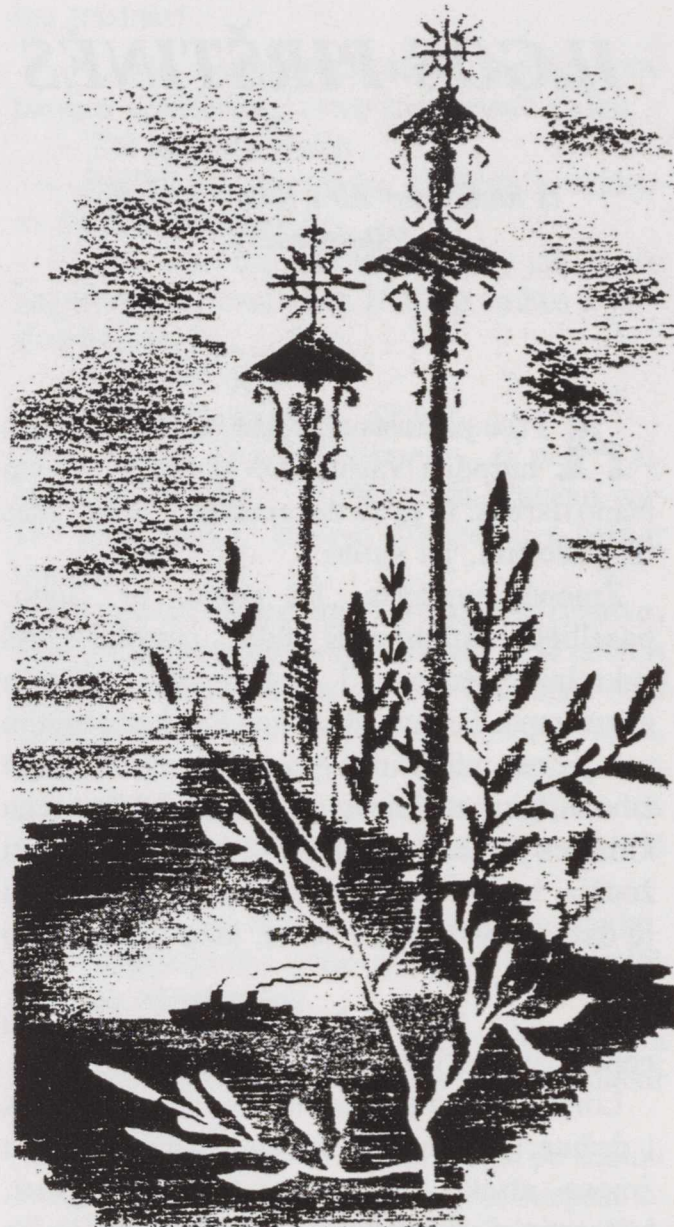
Seniau, tiesa, dainavo kojas geriausiųjų šokėjų,
Iš jų batukų kartais gerdavo šampaną,
Bet niekas, nedainavo, sakysim, dramblio kojų,
Ar arklio, kuris dirba, vargsta, kenčia, žodžiu
— gyvena.

Kodėl gi niekas, niekas nedainavo kareivio
kojų,
Kurias dažnai nupiauna ligoninėj ar fronte?...
O kiek minčių jos mums suteikia,
Kai trypia žydinčius laukus,
Kai mindo rūtų darželius,
Ar valstybes su dulkėmis sumaišo.
Tikrai širdis dabar — bevertė,
O kojos — aukso maišas.

Tad būk pasveikintas, drambly,
Nors tu ir ne šokėja.
O! Tavo puikios kojos.
Jos man tuoj primena tėvynės ažuolus,
Jos man tuoj primena pažįstamus artojus,
Kurie tėvynėj kenčia, laisvės šaukia, aria ir
akėja.

Jie tokie pat stambūs, meilūs, nuo darbo vis
pilki
Ir švelniai lėti, kaip ir tavo kojos.
Matai, seniai pasauly gyvenį,
O to dar nežinojai.

Klausyk, drambly!
Tu — didelis, galingas ir taurus,
O aš toks vienišas, klajoju ir svajoju,
Tėvynė man toli, taip pat kaip tau...
Bet mes — abu tokie, vis ilginės jos.
Mielas! Važiuokime į Lietuvą,
Mes paaukosim tėvynei savo kojas,
Kad tik nelenktų niekam Lietuva galvos!

Iliustracija P. Babicko knygai "Dramblio kojos". Piešė V. Vijeikis.

Illustration by V. Vijeikis for P. Babickas's book "Elephant's Legs."

R E X

Jo vardas — Rex, bet jis tiktai šuva.
Šalta jo nosis, meilios rusvos akys...
Ir nuostabiai gili jo žvilgsnio sietuva,
Poetiškai pasakius.

Aš myliu jį, myliu jo šaltą nosį,
Kai glaudžias jis prie mano rankų,
Pabunda neramus, kai naktimis aš kosu,
Ir jo užuojautos man visiškai pakanka.

Šiandieną toks liūdnas atrodo,
Argi galėjau jį džiova apkrėsti?
Rex, mielas, bėk žaisti į sodą.
O gal tu nori ėsti?

Ar tu atsimeni, kai kartą gaudėm anti?
Laukinę anti... Na, kai piovėm šieną,
Tada miškely grojo muzikantai,
O aš buvau ne vienas...

Ar tu atsimeni, kai ją namo lydėjom?
Kai verkė ji. Et, atsimint neverta!
Tai kas, kad ji kitam pasižadėjo, —
Gyvename juk kartą.

Gyvenom, Rex, kartu ir mirsime kartu,
Gal būt, kartu, jei leis, į dangų eisim...
Aš vis dėlto — žmogus, tu — kažkodėl šuva, —
Na, niekis... Mes vardus sukeisim.

ILGOS PIRŠTINĖS

iš naujausio Alės Rūtos romano
"Daigynas"

Aš esu paprastas žmogus, žaizdą pagydaui nurodau vaistų nuo skausmo, — tai mano darbas. O gydo daugiausiai Dievas; mes tik padedam, jei galim.

Žmonės perdeda. Tu geras, dr. John, pagelbėjai, ištraukei iš bėdos, pagydei... Aš nekreipiu dėmesio į pagyrimus, jie man neprilimpa. Jie tave giria, kad kitą kartą būtum vėl jiems mielaširdingas ir dosnus. Gudri žmonių giminė. Lietuviai gal dar labiau negu kiti, nes jie sentimentalūs. O jausmu papuošti žodžiai labiau veikia. Tiktai tada atsitoki, kai jų darbai pasirodo ne tokie, kaip dailūs buvo jų žodžiai...

Na, taip visada buvo ir bus. Žmonių nepakeisi. Vargiai pakeisi ir save...

Lori gal buvo išvažiavusi, — paštas sudėtas į dėžutę. Išimu, pasklaidau. Didžiumą tegu žmona atsako: sąskaitos, aukų prašymai, koncertiniai skelbimai ir kvietimai... O, čia lietuviškas... Išimu iš gražaus voko, mašinėlė atspausdinta, mandagiai, aukštais žodžiais...

Kviečia! Aha, ir Algio parašas yra, jis komitete... Kviečia į jų parengimą-balių. Gerai, gerai. Giedrė seniau skųsdavosi, kad Algis — kaip ne lietuvis... Girdi, nenorėjo dirbti prie organizacijų. Tai dabar jau dirba, jau komitete.

Kvietime parašyta: apsirengt pusiau formaliai. Iš karto nei nepastebėjau. Tiktai kai jau apsirėdęs, susiruošęs, patikrinu, kvietimą ar turiu...

Taigi. Aš tik savo išeiginį kostiumą dėviu, tą vieną ir teturiu. Lori nupirko prieš kelis metus, o atrodo — kaip naujas. Bus gerai! Tėtukas visada sakydavo: svarbu žmogus, o ne jo drapanos. Taip ir aš manau. Tik mano mamė tai mėgdavo puošti, kai jauna...

Well, dabar ją aplankysiu. Jau senutė ir pas mus rečiau atvažiuoja. Kviečiu gyvent pas mus, ne, girdi, ji nori savo namučiuose... Aš žinau! Ji stengiasi prilaikyti Dianą.

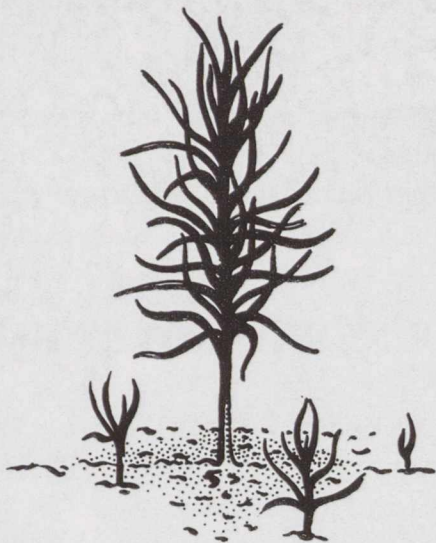
Ir dabar — nuvažiuoju anksčiau, sustoju prie jos namų, sakau sau, pasikalbėsim, gal jai ko reikia... O mamės ir nėra. Nuomininką susitinku, tai sako:

"Mrs. Tep išvažiavo su anūke, su Diana".

O kur išvažiavo, tai jis nežino. Maniau gal ir nakvot pas ją, gal patikrinti motinėlės sveikatą (net medicinos priemonės atsivežiau), bet kaip tu dabar su ja susižinosi?

Užvedu mašiną ir išpurpiu iš kiemo. Nieko sau atrodo! Gal reikia namą jau dažyt, bet pievelė prižiūrėta, palaistyta, krūmai apkarpyti. Kas jai padeda? Gal Diana, gal Algis? Sako, jos "dypukai" neužmiršta.

Alė Rūta

daigynas

Naujos Alės Rūtos knygos viršelį.

Cover of Alė Rūta's new book "Daigynas."

Alės Rūtos romanas "Daigynas" yra lyg ir tąsa išeivių istorijos, lyg antroji dalis romano "Pirmieji svetur" (1984 m.). Čia pasirodo ano romano pagrindinio veikėjo — Kazimiero Martišiūno — palikuonys ir daugelis naujų. Tai lyg "antrieji svetur", atsidūrę Amerikoje, kai Lietuvą užplūdo "raudonieji skėriai" ir didelę dalį lietuvių tautos išžudė, ištrėmė į sibirą, arba išstūmė į "amerikas"...

"Daigyno" pagrindinis veikėjas yra vienintelis didelis altruistas — dr. Jon Tep-Tepliušis, pirmųjų į Ameriką ateivių vaikas, daug padėjęs "antriesiems", ir daug padėjęs apskritai žmogui. Topliušio pavyzdžiu, išdygo ir daugiau lietuvių altruistų. Bet yra šiame romane ir kitokių veikėjų, tarytum daigyno piktžolių; nes visada gyvenime buvo ir bus nelaimingų žmonių, ir silpnuolių, ir blogos valios... Romanas yra, pasak rašytoją Milan Kunderą, gyvenimo studija. Nebūtinai toks buvo "Daigyno" autorės tikslas, tačiau, tarp kitų tikslų, tarp žodžio meno ieškojimų, buvo ir gyvenimo stebėjimų, ir gyvenimu nusistebėjimų... Iš to atsiranda ir meninė romano tikrovė.

Paskaičius šią iškarpa, kviečiame skaitytojus su visu veikalu susipažinti ir padaryti savo išvadas.

Alė Rūta, *Daigynas*. Išstumtųjų dalis — 2. Romanas. Išleido Lietuviškos knygos klubas, Chicago, IL. 576 ps. Viršelį ir aplanką piešė dail. Rasa Arbaitė. Kaina 12 dol. Gaunama ir LD leidyklos knygyne.

Dar į tą balių anksti, tai pas Algį užvažiuosiu, antrašą turiu.

— O, svečias! Kaip mielas, kaip lauktas...

— Prišoka ir garsiai mane bučiuoja.

— Sveika, Giedrė, kaip tau?

— O, viskas — puiku! How do-you-do, dr. John?

— Ar lietuviškai nebemoki? — Burbteli Algis.

— Kas tau rūpi? Aš — linksma. — Numojavo ranka vyro pusėn, mane apsikabina.

— Linksma? Tai — gerai! — Atsilošiu, nes jos apsikabinėjimų nemėgstu.

— Sekėsi. Viską suradau "ant sale", gavau, ko tik man reikėjo.

— Kokių niekų! — Algis šyspos, bet matau, kad nepatenkintas.

— Matai tas dėžes? — Ji parodo į numestus žemėn ryšulius. — Ten bateliai, moderniškos pirštinės, kosmetika... Suknelę turėjau iš seniau...

Giedrė pašoka, susirenka pirkinius ir klausia manęs:

— Kuo pavaišinti, dėde Jonai? Ne mano dėdė esat, žinau! Vaikai taip vadina. Gal iš kelionės alkanas, o gal ko išgerti? Vakariene, tiesa, ten gausim, baliuje...

— Nesirūpinkit manimi! Dar ne alkanas. Algis siūlė alaus, aš gi negeriu...

— Liksite pas mus nakvynei? Po baliaus bus vėlu... — Vėl Giedrė rūpestinga.

— Ačiū, gal ir pasiliksiu, jei turit vietos. Maniau — pas mamę, — jos neradau.

— Pas mus, žinoma, pas mus! Irutės lovoj, ji ant sofos galės...

— Nenoriu niekam nepatogumų... — Pasakau ir susigriebiu, kad varžausi lyg pas svetimus...

Po ilgesnių šnektų apie lietuviškus reikalus aš paprašau atsigerti — pieno; iš kelionės lyg ir troškina. Giedrė susijaudina:

— Matai, nevaišinam, svečias pats turi prašyti... Algi, iš tikro! Argi nieko gert nepasiūlei?

— Aš pats paprašiau. — Sakau ramiai, imdamas stiklinę.

— Atsiprašau, dr. John. — Giedrė išraudusi, piktai žvilgčioja į savo vyrą.

— Netraidžiok! Jis — namiškis... — Algis atsistoja, praeina pro žmoną.

Ši nutyla. Tik po ilgos pauzės ramiai atsako:

— Gal jau rengtis laikas... Algis į viršų nuejo; barsis, kai vėlinsiuos.

Aš tyliau ir galvoju: kažin kuris ant katro daugiau barasi? Man dabar stovi prieš akis Lori, ir mūsų tyli ramybė...

Giedrė pranyksta kitame kambary. Aš atsisėdu ant sofos, atsilošiu ir užsimerkiau. Snūduriuoju.

— Žiūrėk, neužmiršk bilietų!

— Taigi, tu paėmei, į rankinuką įsidėjai...

— Tai tau! Nudėjai kur... Bus nepatogu prie durų aiškintis.

— Pažiūrėk vėl į savo rankinuką!

— Turiu, turiu! Buvau užmiršęs... — Ji atsiliepia.

Jie gal mano, kad prisnūdau. O, kai atsistoju, pasiražau, tai Giedrė — linksmai:

— Va, svečias jau pailsėjęs. Tai gerai, nes laikas jau ir važiuot.

Ji visa švyti, tartum kita Giedrė. Graži moteriška, reikia pasakyti. Akys tik juokias, veidai paskaistėję, lūpos pateptos raudonai. Ji man dabar — kaip graži lėlė, kur seniai sesuo Julė turėjo; turtinga ponija, atsidėkodama už tėvo padarytus gražius baldus, mergaitei davė.

Na, ir Algis! Stovi tenai — kaip koks senatorius! Juoda nauja eilute, taip gražiai ant jo guli, kažkas po kaklu prisegta (ne kaip mano jau apsidėvėjęs kaklaraištis). Giedrės suknia balta, su sidabro ipintais siūlais, tik mirga...

— Gražus ponas! — Baksteliu jam į alkūnę.

— Kas? — Atsigrėžia Algis.

— Tu, Algi!

— O manęs tai nepagiri, dėde Jonai?

— Giedrė, tu visada graži. Ir tu tą žinai.

Aš nemoku sakyt panelėms komplimentų.

— Palaukit, dar auskarus užsidėsiu! Ir... Kad neužmirščiau pirštinių... — Ji apsisuka.

— Pirštinių? Dar gi nešalta. — Kai tą pasakau, Giedrė garsiai nusijuokia.

— Oi, oi, dėde Jonai! Jūs kalbat, kaip koks senas dėdė. O, iš tikro, dar nieko sau daktaras... Lori neatvažiavo, tai ponios jūsų nepasidalins, šokins visos.

— Aš nemoku šokti. Ir širdis jau nepakelia trepsėjimų.

Graži mano brolienė!

Niekus šnekėdami nuvažiuojam netolimą kelią. Užklausu apie mano mamę, ar jie susitinka... Kur gi ne! Dar ji vis užmeta aki, kai vaikai vieni, jiems antvalandžius dirbant. Dar stipri: ir pavažinėja su Diana, ir "Bingo" išeina palošt, bažnyčios neapleidžia... Bet jie atsako trumpai ir vėl šneka daugiau apie jų pažįstamus. Kaip komitetui buvę sunku susitarti dėl orkestro ir trumpos programos... kam vis Parapijos salė? Kad jau daryt, tai daryt! Vis tas lietuviškas taupumas... Kas nori linksminėtis tokioj landynėj? Gražiai apsirengę, šviesūs žmonės, profesionalai... Daugiau traškėjo Giedrė; bet Algis jai irgi pritarė, girdi, gal kita kartą...

Aš ten sėdžiu (jų išblizgintam automobily) klausaus jų šnektos ir, nors ne viską suprantu, užklausu apie tą vakarą:

— Čia pilnas eis labdaringam tikslui, ar ne? Tai gal Parapijos klebonas neskaitys daug už salę?

— Ir skaitys, ir dar kaip nuplėš! O dėl tų labdarų... Čia profesionalų pasilinksminimas. Kas liks, bus Inžinierių-architektų organizacijai. Ar ne taip, Algi?

— Tu viską pasakei. — Su neslepia ironija atsiliepia jos vyras.

— Tai kad aš gi žinau! Juk esu Moterų (žmonų) pagalbiniam komitete... Ko čia dar...

Giedrė tyli iki įžengiam į salę. Mes tik su Algiu pasikeičiam keliais pasakymais.

Boy, oh boy! Sako, nekokia Parapijos salė... Kad išpuošta! Aš lietuvių parengime seniai buvau, tai nežinau, kaip dabar daro... Čia gražu. Balionai palubėj, popieriais spalvotais išdraikyta, šviesos raudonu aptrauktos, jau net per daug...

Algis ir Giedrė tik sveikinasi, tik linkčioja. Daug pažįstamų, pristato ir mane. Giedrė jau apsimovus ilgas pirštines! Kai važiuom, rankos buvo plikos; matyt įeinant jas išsivyniojo. Ar taip reikia? Žiūriu, lyg būtų sušalusios, visos — su pirštinėmis. Iki peties, iki alkūnių, kitos — trumpom. Rankinukai — auksiniai, sidabriniai...

"Ar čia tremtinėliai?" — Savęs klausiu. Čia nė vieno netrutingo nematau. Visi — kaip nuliėti — ponaičiai... Ilgos, puošnios moterų suknios, vyrai — uodeguoti, su juodom varlėm pakaklėse, dauguma — puošnesni už Algi. Martišiūnas dar apykuklis. Man tas visas žibėjimas tik raibina akis. Ir lyg darosi... šleikštu. Džiūsta burna, bet neilgam. Algis patraukia mane link baro: tenai visas vyrų spiečius, išimaišę ir moteriukų. Žiūriu, kelios tom ilgom sukniom čiulpia cigaretes. Na, jau — moteriškės! Jums — netinka. Bet ką aš sakysiu? Atvažiavęs iš Girelės... Ten mes paprasčiausiai gyvenam. Matyt, dabar mieste tokia mada. O, va, ir Aleksas. Už parankės veda savo Ireną; bet ji, nors ilga, o kuklia suknele, ilgom rankovėm, neiškarpyta ant nugaros, nei prieky.

— Dr. John, kaip malonu! — Beveik abu drauge sušunka.

Ir man malonu juos pamatyti.

— Tai mes — inžinierių kviesti svečiai, ar ne? — Aleksas patampo savo kaklaraištį.

Gal ir jam čia smaugia kaklą tie baliaus stangrumai? Vyrui, Girelėj užsibuvusiam, gamtos vaikui, darbo žmogui...

Aš tik šypsau, žiūriu į juos, tokius abu gražius, vienas antram tinkančius... Aleksas man pasidaręs artimesniu už tikrą pusbroli — Algi. To niekam nesakyčiau, bet taip yra.

Taigi nebedžiūsta burna. Algis padavė man stiklą: skaidrus gėrimas su ledu. Malonu siurbčioti, bet man ima svaigti galva. Buvau ištroškęs, tai ir geriu. Atsiremiu į baro kampą, lyg ir tvirčiau. Irutė su Aleksu nuplaukia per salę; jie gėrimo neužsiprašė. Algis su savo stiklu atsisėda prie stalo, kampe, netoli durų; esanti jo pareiga ką tai tikrinti. Giedrė — nuo vieno būrelio prie kito, šypsos atmetus galvą aukštam ponui, prie stalo pasilenkus šnibžda savo vyrui, ir vėl ji — salės vidury, kvatojasi tarp trijų vyrų... Linksma brolienė! Tik nežinau, ar ji apsiniaukė, pamačiusi Aleksą su jo pana, ar jų nepastebėjus ėjo susimąsčiusi? Kad jie nei nepasisveikino, lyg nepažįstami. Aš nevisada tuos "dypukus" suprantu. Keistai elgiasi.

Je... Čia brangūs gėrimai! Atsigrėžiu į barą. Brangiai ir paima už kiekvieną stiklą... O, vistiek, perka! Kaip juodų mūsų apstotas kampos, visi tiesia rankas, traukia iš kišenių popierinius. Jauni ir prasigyvenę. O čia, sako, beveik visi tie — iš Europos, tie — tremtinėliai... Pabėgėliai, ar "dypukai"... Tai gerai, kad prasigyveno.

Atsigėriau, burna nebedžiūsta. Bet galva lengva, lyg svyra, o nuotaika irgi pasitaisiusi: noris klausytis, stebėt, pasigrožėti tais prakutusiais jaunais žmonėmis.

— Ponija, jūs tikra gražuolė!

— Ačiū. O kur jūsų žmona? Neatvyko?

— O, yra, yra. Ir žmona, ir duktė yra.

— Gaila, mūsų Irena turėjo kitą parengimą,

su mokslo draugais — amerikiečiais. — Giedrė lyg teisinasi.

— Labas, sveikinu! Girdėjau, kad jau kompanijos dalininkas, viceprezidentas? Puiku!

— Tai jau taip išeina...

— Pakilai kaip ant mielių. Girdėjau prezidento dukterį merginai?

— Tai kas? Su žmona, vistiek, jau seniai negyvenom. Nesutarėm. Išlaikau vaikus ir ją... Kol ištekęs...

— Tai mat kaip!

— Toks gyvenimas... O tu?

— Karjera — gerai. Žmona — ta pati. Vaikai — nebeklauso... — Postambis brunetas garsiai nusikvatoja, paploja draugui per petį ir nueina.

Man akyse mirguliuoja... Auksinės, ružavos, sidabru mirgančios baltos suknios... Puošnūs aukšti bateliai. Pusiau atviros krūtinės, balti (gulbių) kaklai, dažyti veideliai, ryškios lūpos, imantrios šukuosenos... Kur lietuvaitės-geltonkasės? Kaip dainelėse... Kur tos suvargusios nedrąsios tremtinės, tik iš Lietuvos, iš paties "krajaus"?

Prie baro — mažiau, nebeskamba stiklai. Gėrimų pilstytojas rymo ant stalo, žiūri į salės turtingą margumyną.

Mane Giedrė paima už parankės ir nusiveda prie stalelio — netoli scenos, kuri dabar atidengta.

Daug tų stalelių! Susėdę aplink gal po dešimt ar aštuonius. Jau šnekasi prisilenkę Aleksas su Irute. Ve, ir Povilaičio besama! Greta jo Vladislava. Ką tu pasakysi! Daugiau ir man pažįstamų...

— Kaip tau, Vladislava?

— Je, gerai man. Tu vienas, Jonuk? — Ji visa švyti, laiminga. Juoda suknia, suspaudusi vystantį kūną, išsiliėkninusi.

Nesuprantu, kaip ji su Povilaičiu atėjo? Vis ant jo rūgoja, nemėgsta jo...

— Malonu, dr. John, kad pasimatom. — Povilaitis lyg surimtėjęs.

Visi jau sėdi prie stalelių; atstypčioja prie mūsų ir Algis; Giedrė tebestovi čia ir su drauge šnibždasi.

Kaip tik prieš mane sėdasi ir Ievutė su smailianosiu, žilais paausiais vyru.

— O, labas, dr. John. — Ji ištisia rankutę per stalą, mane sveikina. — Čia mano deitai — Jurgis.

Tas kilsteli, nusilenkia man.

Tai, matai, Ievutė! Išaugusi mergina, dar gražesnė, regis; tik tokia lyg liūdna.

Iš eilės visiems nusišypsau. Giedrė sedasi prie manęs, paspaudžia mano ranką ant stalo; — Tai, daktare, dabar vakarieniam. Bet pirma — dar programa.

Man keista, kad ir prie stalo ji su pirštinėmis. Ievutė — jų neturi, Irena — ilgom rankovėm, Vladzė — pustrumpėm rankovėm, be pirštinių ir be žiedų... Bet aplinkui pilna pirštinių jaunų moterų; kai kurios sėsdamos nusimovė.

Kokia ten programa! Labai panašus į Algi vyras išeina į sceną, žemai nusilenkia, pasveikina susirinkusius, tada... Tur būt, sako juokus, nes tarpais visi salėj nusijuokia ir ploja. Aš nieko nesuprantu. Išgeriu padėtą ant stalo stiklą vandens.

Po to išeina apystambė panelė, labai dideliu plaukų kuodu, sėdasi prie pianino; o tada lėtai,

oriai ižengia plonas, neaukštas vyras ir... Tai solistas! Jis padainuoja tris lietuviškas daineles. Man prisimena iš vaikystės laikų, kai aš eidavau su tėtuku į salę, ar į pikniką, ir ten dainuodavo. Tada buvo dar gražiau kaip dabar. Merginos ir vyrai dainuodavo, — choras. Mano senelis šluostydavosi ašaras. Aš tik čiulpdavau saldainį ar gėrimą...

Tos mintys man sukelia liūdnumą. Tada buvo kitaip!

Ar jau programa pasibaigė? Tai jie dabar nebeprašo aukų vargšams tremtinėliams, kaip seniau prašydavo. Patys prasigyveno, nereik.

Bet, oh boy, kaip prasigyveno! Šilkai, auksai, pirštinės... Pudros, kvepalai, dažai... Apie mašinas kalba — tiktai geresnės rūšies, beveik visi namus turi...

Tai gerai, labai gerai. Bet man čia neįdomu. Kad nors mamė būtų, ar ką... Su Aleksu pašnekam, bet kad jis... Aleksas isimylėjęs!

Vakarieniam. Vladislava nedrąši; man regis, ji tos ponybės varžosi, nors ja ir žavisi. Žiūriu, kaip ji seka Giedrės manieras. Ievutė ima kažko nesutikti su Jurgiu... Per vakariene visi gerokai susipylė vyno; Aleksas ir aš — tik paragavom. Irutė negeria. Giedrė su ja nelabai mandagi. Algis kažkur ilgam prapuola. Jau čirpina muzikantai, ir po kavos visi pralinksmeja.

Staleliai aplink, o pačiame vidury salės — nemaža ertmė; Giedrė sako, kad tenai šoks. Aš dairausi Algio, gal jis mane parvežtų. Čia tiek triukšmo! Kai muzika garsyn, ir žmonės garsiau juokiasi ir kalba, stumdo kėdes, sveikinas. Giedrė supažindina mane su savo draugais:

— Čia dr. John Tep, mūsų sponsorius, geradaris...

Kam to reikia? Man tie pagyrimai nepatinka. Kada tai buvo! Atitraukėm, dabar jau jie atkute, labiau amerikiečiai negu mes...

O Algis, žiūriu, vėl prie baro su keliais draugais; rankose dideli stiklai gėrimų su ledais... na, tegu. Aš dar pakentėsiu. Vistiek, atvažiavau tiek kelio... Gal ką iš senųjų pažįstamų susitiksiu?

Ir — prasideda! Man tai atrodo — tikras pragaras. Trenkia muzika! Ne tik trenkia, o staugia, švilpia, mauroja. Vidury salės ima suktis ir tripinėti — taip tirštai porų, kad regis, piršto nebeįspraustum. Matau Irutės šviesią galvą, prisiglaudusią prie Alekso tamsios... Giedrė, atsitempusi nuo baro Algį, sukasi ir, atrodo, jį bara... Net ir Vladzė trepinėja su Tony Povilaičiu, — ko gi ten jiems, seniams?

Ievutė stovi prie ano stalo; jos "deitas" Jurgis kažką prisilenkęs jai kalba, o ji vis purto galvą. Pagaliau, jie ima suktis tarp šokančių; Ieva tokia rimta, lyg nenoromis... O būdavo Ievutė kaip spirgas! Kas jai pasidarė? Aš snūduriuoju po sočios vakarienės ir dairausi, kas man? Nei man Ievutės, nei Irutės... Kai kas praeidamas sveikina:

— O, labas, dr. Tep.

— Sveiki, sveiki, daktare Jonai.

Pasikeičiam pora sakymų. Gražūs tie žmonės, negali sakyti. Mandagūs, linksmi, apsirėdę puikiausiai. Be reikalo mano žmona Lori dar jiems drabužius renka... O gal ne jiems, aš ir nežianu. Ar gi imtų jie? Štai, jaunos ponios suknia atrodo iš gryo aukso. Mano žmona tokių nėra turėjusi! (Ir kelias sekundes

lyg susigėstu... Ar aš šykštuolis?) Bet Lori niekur neidavo ir neina, — ji naminė.

Ko aš čia? Tvanku, triukšminga. Jau man krūtine veržia nuovargis ir tvankus salės oras. Ko atėjau? Nei jiems reikalingas esu, nei man tos pirštinėtos ponios ir frakuoti ponai... Kai Algis kvietė, pamaniau, gal čia sušelpiti ką reikia... Tiek to, atvažiavau, tai atvažiavau...

Iškenčiu iki galo, ką kita darysi? Be reikalo savo mašiną pas juos palikau. Būčiau tyliai išslinkęs iš tos triukšmingos makalynės ir — Girelėn!

Giedrė dar šoka su kitais, Algis jau svyrinėja, o man — net silpna. Geriu vandenį — stiklą po stiklo ir prakaituoju. Giedrė vandens man parūpina, dėkui jai.

— Dr. John, o kaip — kad polkutę su manim?

— Neee. — Moju abiem rankom.

Tada ji pasičiumpa Algį, ir jie porą kartų apsisuka. Iš Giedrės veido matau, kad ji nepatenkinta; visa pašiurpusi, niurzga, o priešus prie stalo išakmiai prašo mašinos raktų.

— Aš pats galiu! — Algis nepasiduoda.

— Nori bėdos? Nelaimės? — Ji, galų gale, atima iš jo raktus ir, mums ranka pamojusi, pirmutinė žengia iš salės.

Ji vairuos! Ką tu su girtu?.. Tas žodis Algiui nepatinka. Jis tik porą išgėręs, neskaitant vyno prie vakarienės.

— Ko čia kabinėjiesi? Prie visų... — Lauke netvirtai ginčijasi Algis.

Giedrė jau tyli; reiškia, tikrai pikta.

Ji sodina Algį mašinos gale, mane — greta savęs, ir sėda pati už vairo. Algis verčia viską juokais, ima vaidinti labai girtą; bet man (irgi juokais) skundžiasi žmonomis, "too smart" moterimis... Girdi, jas gali nugalėti vien tik pasiduodamas... Aš jam pritariu. Ir važiuojam visi nurimę.

Prie namų Giedrė kviečia:

Daktare Jonai, jums lova paklota. Jūsų mamytė jau, tikriausiai, miega, jei ir būtų grįžusi.

— Dėl mamytės — kitą kartą! Ačiū jums, Giedre ir Algį! Pakvietėt, nakvyne siūlot... Bet aš nepavargęs, tai brauksiu pamažėle namo.

Jie abu nesutinka, girdi, pavojinga nakti vienam. O rytoj ir motiną galiu aplankyti, ir gal į lietuviškas pamaldas...

— Ačiū, mielieji. Ne!

— tikrai? — Atsigrežia Giedrė, ilgai žiūri.

— Gal ko supykot ant mūsų?

— Ko gi man pykt — ant jūsų? Gink Dieve! Kaip galima ant giminaičių pykti?

— Pasilik, Jonai! Rytoj pašnekėsime. Šiandien laiko nebuvo. — Prašo Algis.

Aš užsispiriu. Naktis labai tyli, dar mėnuo tešviečia, o judėjimas šiuo metu bus geriausias... Tvirtai pasakiau:

— Lori — viena. Rytą gali pasitaikyti koks pacientas... Pasveikinkit mano mamą... Atvažiuokit — vis! Girelėj dabar grybų ir uogų pilna...

Atsibučiuojam prie garažo. Ir taip man gera, kad jų prašymus ir gundymus apgalėjau, kad pagal savo norus elgiuosi. Tegū jie sau ilsisi! O aš vienas — pasvajosiu.

Kiek čia to važiavimo? Pora valandėlių — naktį, kai šliauži nesustodamas. Įprastas kelias, visi posūkiai žinomi. Nei miegas neima, nes pilna galva minčių.

Ir, nors man gerai klojasi, nusivylimo jausmas ne mažėja, o auga. Tai tokie tie žmonės iš Lietuvos! Gražūs, mokyti, ką sakysi... Bet... Kaip tai nelimpa prie širdies, — no more! Ar gi aš jiems pavydžiu gero gyvenimo? Ne. Ar aš jų nekenčiu, kad visi gerus darbus turi, gražiai rėdosi, važinėja brangiais automobiliais? Irgi — ne. Aš savo darbą turiu, jie — savo. Tegul jiems Dievas padeda. Tik man kažin kas — priklu. Tie jų perdėti kraipymaisi, mandagumai, titulavimai...

— Pone daktare, pone direktoriau, pone inžinieriau...

Gerai, tegul jie būna!

Ir poniutės — kaip įkirptos... Kraiposi, šoka, kvatojas, mirkčioja, glaudžias — prie savo ir ne savo... Algis — dar nieko, aš juo didžiuojuosi. Gal kad Martišiūnas? Mano kraujo giminė — tai ir alright.

Tos ilgos pirštinės, suknių uodegos, plunksnos ir auksų blizgėjimas... Ir kaip čia seniai jie atvyko? Suplaukė minios — išvargusių, sunykusių, bailių, nekalbančių angliškai...

O dabar — paimk tu juos!

Gal turiu didžiutis jų veržlumą? Lietuviai, mano žmonės... Gal gerai. Bet ką aš padarysiu, kad taip jaučiuosi? Negaliu pasikeisti! Ne ši vakarą.

Kad nors mamė būtų buvusi. Būčiau pašnekinęs, apie senus laikus būtume prisiminę... Mano mamė irgi mėgo šokti.

Nusišypsau, išivaizduodamas savo motiną šokant. Tik ne tokiais drabužiais, ne taip išsidažiusia...

O kažin ko neatsilankė Joe Paulauskas? Su juo mes visada randame apie ką pasikalbėt. Sako, jis ateina prie lietuvių. Gal jo čia niekas nekvieta? Gali būt. Čia, mat, inžinierių balius, o Joe nėra aukštai mokytas... Nei bagotas... Stebiuos, kaip Tony pateko? Gal per Ievutę... Graži mergina jau metuose... Kažin kodėl neišteka?

Liūdnumas kiek praeina, kai pro ausis tyliai švilpia rudens vėjelis; langus laikau pravirus, nes nešalta. Bet vienu metu — tenai, salėj, buvo taip nyku, taip suspaudė širdį! Kai pradėjo tie gražūs žmonės šokti ir trypti, man prisiminė... Seniai, seniai! Kai baigiau mediciną, kai atvažiavo Alisė... Tie laikai, tartum priartėjo iki šio balius... Ir man pasivaideno, kad aš... Kad vietoj Alekso, jo Irutės, einam susikabinė rankom — Alisė ir aš...

Kokios nerealios mintys! Bet jos užplūsta, ir ką tu, žmogau! Senas ar jaunas...

Aš pasigedau anų laikų ir ano meto lietuvių — senų ir jaunų... Tai mano žmonės.

VAIZDAI IŠ LIETUVIŠKOS VEIKLOS

Kun. G. Kijauskui, S.J., R. Bublys įteikia Klevelando Namų skirtą "Kultūrinės veiklos" premiją. Deš.: J. Stempužis, 1987 m. spalio 3 d.

R. Bublys presents the Cleveland-Lithuanian Association's Cultural Activities Award to Fr. G. Kijauskas, S.J., Oct. 3, 1987. At right, J. Stempužis.

Photo by —V. Bacevičius

LSS III-sis tūtininkų sąskrydis Beaumont Res., Rock Creek. Iš k.: kun. A. Saulaitis, S.J., v. s. G. Matonienė, s. J. Lileikis, vyr. s. S. Gedgaudienė, v. s. S. Ilgūnas ir v. s. I. Kerelienė, 1987. 10. 11.

Lithuanian Scouting Union leaders at the Third Convention of district leaders, Beaumont Reservation, Rock Creek, Ohio, Oct. 11, 1987. From l.: Fr. A. Saulaitis, S.J., G. Matonienė, J. Lileikis, S. Gedgaudienė, S. Ilgūnas, and I. Kerelienė.

Photo by —V. Bacevičius

Vašingtone Jungt. Amerikos Pabaltiečių Komiteto (JBANC) metiniame pirmininkų suvažiavime 1988 m. kovo mėn. 5 d., Tautybių pirmininkai. Iš k.: Estų pirm. J. Simonson, Latvių — A. Lambergs ir Lietuvių Tarybos pirm. — G. Lazauskas. Rotacine tvarka komitetui šiais metais pirmininkauja latviai — pirm. A. Lambergs.

Annual meeting of the JBANC leadership in Washington, D.C. on March 5, 1988. Leaders of the three nationalities (from left): J. Simonson, president of the Estonian Councils; A. Lambergs president of the Latvian Councils; G. Lazauskas president of the Lithuanian Councils. This year the Latvians are handling the duties of the rotating leadership.

Photo by —Dr. J. Genys

Dalis Santa Barbaros lietuvių susirinkusių Vincės Zaunienės namuose paminėti Vasario 16 šventės 70-ties metų sukaktį. Iš k.: (I-ma eilė) M. Šimonienė, V. Vaitys. II-a eilė (sėdi): A. Pažiūrienė, S. Fledžinskienė, D. Handy, V. Pažiūra, Lietuvos operos solistė V. Jonuškaitė-Zaunienė, Lietuvos gen. konsulas V. Čekanauskas, J. Čekanauskienė, L. Rudzonis. III-a eilė (stovi): A. Cenfeldas, S. Vaitienė, A. O'Meara, J. Šimonis, J. Cenfeldienė, K. Vaitys, L. Biržis, V. Širvydas, I. Širvydienė.

Lithuanians in Santa Barbara commemorating Lithuania's independence day at the home of V. Zaunienė. From left: (first row) M. Šimonienė, V. Vaitys; (second row seated) A. Pažiūrienė, S. Fledžinskienė, D. Handy, V. Pažiūra Lithuanian Opera star V. Jonuškaitė-Zaunienė, Lithuanian Consul V. Čekanauskas, J. Čekanauskienė, L. Rudzonis; (third row): A. Cenfeldas, S. Vaitienė, A. O'Meara, J. Šimonis, J. Cenfeldienė, K. Vaitys, L. Biržis, V. Širvydas, I. Širvydienė.

Photo by —V. Fledžinskas

Komp. Alfonso Mikulskio "Dainų ir giesmių" pirmosios knygos pristatymas. Prie pyrago Čiurlionio ansamblio pirm. R. Butkus, O. Mikulskienė ir V. Plečkaitis.

Celebrating the publication of the first book of songs and hymns by composer Alfonsas Mikulskis. From l.: R. Butkus, president of the Čiurlionis ensemble; O. Mikulskienė; and V. Plečkaitis.

Photo by —V. Bacevičius.

Vašingtone, 1988 m. kovo 5 d. Amerikos Lietuvių Tarybos delegacija Jungt. Amerikos Pabaltiečių Komiteto (JBANC) metiniame pirmininkų suvažiavime. Iš k.: M. Vaivadienė, ALT-o Vašingtone, D.C. atst. pav. ir JBANC išdininkė, inž. G. Lazauskas ALT pirm., prof. J. Genys — ALT Vaš. D.C. ir JBANC atst., G. Palubinskaitė — JBANC visuom. ryšių dir. Trūksta Lietuvos atstovo Vašingtone St. Lozoraičio, dalyvavusio pradžioje posėdžio.

Annual meeting of the leadership of the American-Lithuanian Councils (ALC) and the Joint-Baltic-American National Committee (JBANC) in Washington D.C., on March 5, 1988. From l.: M. Vaivadienė ALC of Washington D.C., assistant and JBANC treasurer; G. Lazauskas — ALC president; professor Dr. J. Genys — ALC of Washington D.C. and JBANC representative; G. Palubinskaitė — JBANC public relations director.

ENGLISH SECTION

Lea D'Agostino has become a well-known prosecuting attorney in Los Angeles, California and is now running for Los Angeles County District Attorney against Ira Reiner. Dubbed the Dragon Lady by the Alphabet Bomber in 1979, the moniker is generally regarded as a compliment to her, that she is a very tough and thorough adversary. However, her penchant for the dramatic, both in the courtroom and in personal demeanor, has won her her share of critics as well. There is no doubt that her complex and commanding personality was shaped in great part by her equally complex and challenging upbringing.

Lea Purwin D'Agostino was born in Tel Aviv, Israel to a Lithuanian mother, Berta Purwin, and a Polish father, Monik Sheinbein. After her father died when she was 5, her mother married an English soldier and moved to Birmingham, England with Lea, her only child.

D'Agostino attended strict private schools in England until her mother divorced and, at 12 years of age, she and her mother immigrated to the United States where they had relatives. After a brief stay in Boston, they moved to Chicago where Lea now attended public schools. She completed high school and some college at Northwestern University as a speech major before moving to California.

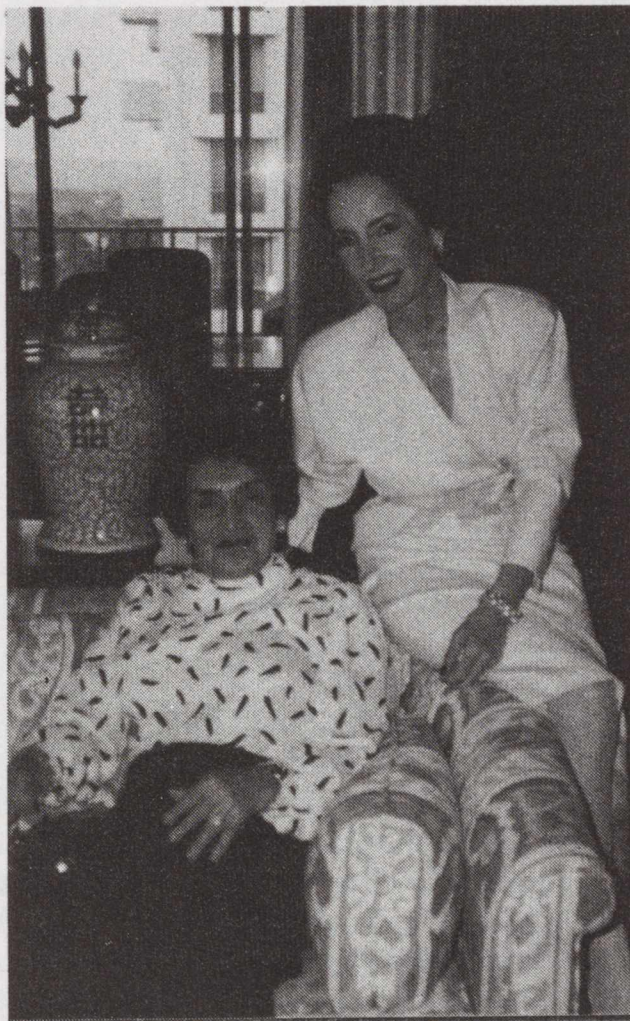
Between the ages of 21 and 36 when she went to law school, D'Agostino worked at many, mostly "glamour" jobs: secretary, administrative assistant for an investment banking firm, and administrative assistant for producer David O. Selznick, office manager for a theatrical agency, manager of the Factory Night Club, and social director at the Marina City Club. A Los Angeles Times article (April 8, 1984) quotes her as saying about her glitzy lifestyle: "I learned more than anything that that was not the life that I wanted. Too artificial, superficial. No substance to it, no loyalties to it..." Eventually, she learned that she wanted to be self-employed and have a career.

In 1972, D'Agostino began taking evening classes at the University of West Los Angeles School of Law. During the days she still worked at the Marina City Club where she met Joseph D'Agostino who managed its food and beverage section. They married within two years, and shortly thereafter she was able to quit work and concentrate on her studies. The Los Angeles district attorney's office hired her in 1977 where she is presently a Grade 4 (out of 5) district attorney... which she achieved within six years of her employment and is considered outstanding progress for that amount of time.

Background on Lea D'Agostino shall appear in the subsequent issue to ensure that her political views are expressed before the election.

INTERVIEW WITH LEA D'AGOSTINO

by Rūta Skirius

Lea and her mother, Berta, a few years ago in her apartment.

Lea su savo motina Berta. Nuotrauka daryta prieš kelis metus.

While I have read that many attorneys find you a formidable adversary because you are well-prepared, effective, and detached from the issues, others say that you are too emotional, overbearing, and dramatic. One case example used is the Twilight Zone case in which John Landis, a Hollywood director, and four of associates were charged with manslaughter for the decapitation of actor Vic Morrow and the deaths of two children in a helicopter accident on the set of *Twilight Zone: The Movie* on July 23, 1982. A Los Angeles Magazine writer in the April 1988 issue claimed that since the

children were working illegally and without supervision under dangerous conditions, the case was thought to be open-and-shut, that you shouldn't have lost except that you had become the focus of criticism by your getting personally caught up in the case and by participating in acrimonious name-calling scrimmages with several individuals. And, indeed all five defendants were found not guilty on all counts. What is your response to this interpretation of the case events?

Obviously I don't agree with it, with exception of the fact that all the defendants should have been found guilty. Did I become too emotionally involved? Absolutely not. I became no more emotionally involved in this case than in any case that I take. It's very hard not to become emotionally involved when you see the gruesome, horrendous deaths these people had to suffer needlessly for a lousy motion picture. Just as it's very hard not to become emotionally involved when you see a 16-year old rape victim who you know will never again have a fulfilling sex life. Or a 6-year old child who's been ripped apart. It's very difficult.

The name-calling was initiated by the defense attorneys. And one of them will admit frankly that that was his sole mission in the trial — to try and rile me up.

What was that about? What were they doing?

Oh, they were just trying to get headlines. You gotta understand that when we started the trial the evidence was so overwhelming, I believed, that they had to try to distract, to take focus away from the issues of the case. They tried to do that by focusing the press on other things.

Now the fact of the matter is that it wasn't an open-and-shut case. When I first came downtown to take the case — this is what all these Monday morning quarterbacks are saying — I thought it was an open-and-shut case. But nobody else did. Many people said that this case has no business even being in the district attorney's office, that this case was an accident and it shouldn't have been prosecuted. And now everybody is saying that it was an open-and-shut case. Everybody was telling me Forget it! You don't have a case. This is a civil matter. It was an accident. Forget it. Now: Oh, they should have been hanging from the highest tree.

As I presented more evidence, as I got more witnesses to come forward and testify as to what they saw happen that night and John Landis' outrageous behavior, people started saying there's a real good case here. But that was not how it started. Not how it started at all. People believed there was no case until I presented the evidence. For the press to say that now I find very offensive. I find it not true to character. I find it not true to form. I find it

not true to the truth. These very same people who are now criticizing me were the ones, had verdict been guilty, who would have said this woman did an outstanding job. And I would have done nothing any differently than had been done. These people were acquitted of all charges, and you know, we live in the world that is not perfect. Truth and justice do not always prevail. Truth and justice did not prevail in this case.

Looking back on the case, what would you have done differently?

Nothing. Absolutely nothing. No. There's one thing... I've racked my mind to say the only thing that could have been done differently I had no option to do, and that was the moment I got the case I went to Ira Reiner and told him the underlying charges had not been filed. The statute of limitations had expired and I had no choice.

I think that if the judge had to do over again, he would do something differently. The judge would let the jury see the helicopter 20 feet above the ground. I believe the judge did not let them see it for several reasons. One is that he felt I had more than enough evidence. He thought they were going to convict him. Everybody believed the verdict was going to be guilty. And that, in and of itself, is proof that I must have done a hell of a good job. Why would the press and everyone believe the verdict was going to be guilty?.. Even the defense lawyers believed the verdict was going to be guilty. Everyone thought that I had presented such a good case.

The problem is that we were fighting the Hollywood effect. Michael Jackson did approximately an hour on it, I think it was the Tuesday after the Friday verdict. One person called in and said, you know, I believe that if my friends and I had hired a helicopter and done what Landis and his friends did, we'd be behind bars now. It was the power of Hollywood. That's what a caller said. One of jurors heard that and called in and explained that they did their very best not to permit Hollywood to influence them. How can you not let Hollywood influence you when the bailiff and the courtroom treated these people differently; the investigating officers treated these people differently; everybody treated them differently.

So you think they got caught up in a little bit of Hollywood?

I think that these 12 jurors did their very best to do the right thing. And I'm sure that in their own minds they believed that they didn't get influenced by Hollywood. But it's a subliminal effect. You can't help it when you have celebrities there on a daily basis; you got these people who earn millions and millions of dollars making movies and whom you've read about. And there will be some books out now. I've heard from some of the authors that they got some information from the jurors which indicated that they were paying attention to certain things that maybe they should not have. I think everyone in the world is mesmerized

Prosecutor Lea Purwin-D'Agostino (seated) second from left, at the Lithuanian-American Republican Assn. of California picnic, on May 1st, Los Angeles.

Adv. Lea Purwin-D'Agostino (sėdi antra iš kairės) Kalifornijos Lietuvių Respublikonų gegužinėje gegužės 1 d. Los Angeles. Pryšakyje sėdi V. Vidugiris.

Foto —A. Mažeikos

to some degree by Hollywood. And to see it everyday . . .

There is one thing I would have done differently. Obviously I'm now Monday-morning quarterbacking it. I would pick a different jury. I don't know how because I thought I had a great jury for the prosecution.

The jurors had a difficult time because you're dealing with the concept that these people did not intend to kill. They really didn't. You're not talking about an animal who comes walking into someone's house with a shotgun. You're talking about five law-abiding, productive people who were undertaking a worthy endeavor — making a movie to please others. And in the course, three people died. Now, had the underlying charges been filed, the actual technical violations, the jurors themselves said they would have convicted them on those. All that had been filed was the manslaughter charge, and you hear manslaughter and you think murder. And they thought, Hey wait a minute, they didn't intend for these people to die. Now under the law I didn't have to prove that they intended to murder anybody but that was a difficult conceptual problem for the jury.

What would you have charged them with instead of manslaughter?

Oh, I would have filed manslaughter. Absolutely. As a matter of fact, I went on record against Landis, saying that I would have filed murder. I would have. But I also would have filed all the underlying violations: labor code violations, penal code violations . . .

Which you didn't?

Well I did not have the case to begin with. Another deputy filed it. When I got the case, that's the first thing I said to my superiors: "We've got a problem. None of the other charges have been filed. The statute of limitations has expired; I can not file them anymore." I had built-in problems when I got the case . . . which is not explained in most articles.

Some say that your meticulous preparation borders on overkill, a reliance on theatrics, with the net effect of evoking emotional responses from your audience rather than objectivity. The example often given is a case in which you prosecuted two men for two murders and you flew in the mother to identify her son in a photo blow-up when a stipulation from the defense that he was the victim would have sufficed. Are such tactics necessary in some cases? Why? Do they make a difference?

I want to address that very specifically. A letter had been written to a magazine by someone who knew nothing about that case. What happened is this: I knew that the defense was going to try to attack the dead people because one of them had a little bit of marijuana in his pocket. They were going to try to make them out to be raunchy people, and if they're raunchy people, who cares if they got killed. Right? I wanted the jury, number one, to see that these were people who had families who cared for them, that they had mothers. Even more importantly, what the person who wrote doesn't know, because people love to talk without knowing the facts, is that it was only after I had flown one mother in and had gotten the second mother in, it was only as they were in the courtroom ready to walk up to the witness stand that the defense attorney offered the stipulation. Nobody offered anything before they came walking up to the stand. They never offered that stipulation before.

And, number two, when you have mothers who lost children, I think it makes them feel they've done one parting thing for their dead child. I know that it made these two mothers feel, Hey, I did something for my son. And it's the last thing they could do. It's very important. I didn't do anything that these defense attorneys, if they had a chance, wouldn't do, believe me. I would do it all over again. If they want to call it theatrical, they can. It was not

meant to be theatrical. I'll leave no stone unturned to convict a murderer. I knew they would try to sully up the dead people. This was a way to giving them an identity.

You know, when you've got a dead person, who speaks for that dead person? The jury sees the defendant in the courtroom everyday, they can identify with him. Who's going to speak for the dead person, if not their mother or some other close relative? I'm not going to apologize for that at all. If they want to call it theatrical, let 'em.

The media seems to be especially attracted to your cases. You have gotten a lot of coverage. What, in your opinion, is the proper role of the press on high profile prosecution cases?

The press has its job just the same as I have my job. Their role in a high profile case obviously is to report every possible thing they can. They're not bound or restricted by the canons of ethics like the attorneys are.

Can the press change the outcome of cases?

They can change cases and they can't change cases . . . depending on what they report. If a jury disregards the judge's admonishment and reads the press, then, yes, I think they clearly can influence the outcome depending on how they slant what they say. It's very difficult to envision a case the length of *Twilight Zone* with the amount of coverage that it got that someone would not have, at some point, heard or read or seen something about it.

But I've got to say that I believe that the press, with two exceptions, generally did a great job on my case. I've made some good friends with the press. One of the people who covered me almost on a daily basis is the media consultant on my campaign. I think I have formed a couple of friendships that will last. Some wanted to kowtow to the men. They wanted this macho image and they wanted to be around the celebrities, but by and large . . . You know, they have a difficult job, especially on a lengthy case. I have a healthy admiration for them. By and large if I spoke to any of the ladies or gentlemen of the press and I said something was off the record, they kept it off the record. They respected my will. After a while you know who you can do that with.

In the beginning of the case I was a little nervous — what do you say, how far do you go. When they're there on a daily basis, all day long — you have press conferences in the morning, at lunch, and during breaks, and at the end of the day — you really almost become, not family, because you're always cognizant that they're the press, but it was a warm relationship to a great degree.

Should they have backed off, been less involved? Or is there an obligation to the public to be involved?

I think the public has the right to know. I would not want to bridge the freedom of the press at all. I think that there are certain things which have nothing to do with the case, when you get into security areas, but as far as the trial is concerned, I think the public has the right to know. I'd like to open up a lot more to jurors; I think jurors have a right to know. I think especially when you're deciding someone's

fate, life or death, I think they should know much more about a person than we permit them to know. The prosecutors would love them to know everything. The law doesn't permit that.

One article quotes you as saying: "I love my job so much I've told them I would pay them to be a prosecutor. There is nothing I'd rather do than this" (Los Angeles Times, April 8, 1984). What is it about the job that gives you so much pleasure?

I think it goes back to what I said before. When I said I would pay them, it was when proposition 13 was enacted and I was a relatively new D.A., there was talk that they would have to let some of us go. Obviously the newer people would be let go due to their lack of seniority. I was very worried about it. At that time I talked to my husband and said I'd like to stay anyway, even if they can't pay me. It goes to the satisfaction about doing something I enjoy. I love being in trial.

I have an incredible sense of, and I don't want to sound like I'm patting myself on the back but it's hard to put in other words, of morality, of loyalty, of a sense of fair play. If somebody has done something to someone else, that person has to get punished. When you work with victims and you see the heartache they go through, and their families and the heartbreak they go through, there is nothing more satisfying than seeing them get redemption, if you will. And seeing the satisfaction on their faces when they know that the person who robbed them, the person who raped them, the person who murdered their child, is now safely behind bars. It is an extremely satisfying feeling. It's like no other feeling you can have. Especially when you know you helped accomplish the end result. I don't know . . . I just can't think I could get that satisfaction getting someone off. I really don't. I think I'd have nightmares at the thought of having a rapist or a murderer back out on the streets. I wouldn't want to live with myself. Especially if, God forbid, they did it to someone else.

In one of your campaign bulletins you say that you are a career prosecutor while Ira Reiner is a career politician. If this is the case, why are you now seeking political office?

I don't think it should be a political office, you see. Ira Reiner is using that office as a stepping stone. He intends to run for another office in 1990. He intends to run for attorney general or maybe for lieutenant governor. I want to put that office in the hands of a career prosecutor. I think that's where it belongs and that's where it should remain. I don't intend to use it as a stepping stone to another office. I want to be there as the D.A. for as long as they'll have me. The only regret I have is that as D.A. I won't be able to prosecute. Except that there is a vicarious pleasure out of the work of all the other deputies.

If you were District D.A., how would you define your role, your primary function? What standards and ideals would you hope that all prosecutors aspired to in the district attorney's office?

Oh, that's a question and a half. It's almost unanswerable because there's so much in there.

Deputy D.A. Lea D'Agostino in the courtroom during the *Twilight Zone* trial.

Adv. Lea D'Agostino "Twilight Zone" bylos metu.

The district attorney has many roles. But, there is a role that is not being performed now, and that is: making the deputies working in the office feel like professionals. Morale is extremely low. Strangely enough, all lawyers need TLC. You have to make them feel they're not pieces of furniture to be pawned or moved around at random. Give them the respect they deserve.

Our office is an office that should be full of integrity. Ira Reiner is not contributing in this regard either. For example this man had no problem keeping someone around him who committed perjury. He didn't bat an eyelash.

It has been said, and I wish I could take credit for it but someone else came up with it, that since Ira Reiner became district attorney, the entire office has turned into one gigantic public relations firm with one client, Ira Reiner. It is as if he is there only for purposes of self-aggrandizement. If he can get headlines, get on the boob-tube, he'll do anything to do it. He's a media manipulator. He does a wonderful job at it, believe me.

He is the figurehead. He does set the standards and answers to the public. Would you do it differently than he does it?

Yes. The man is clearly hypocritical. When he was the controller he made a big name for himself by being the guardian, the watchdog of the public funds, right? He returned one breakfast check for six dollars and said the man should only eat two eggs instead of three. The breakfast should have cost \$4.25. Now, that's fine. It makes wonderful headlines. But what does he do now that he's district attorney? He spends three times what his predecessors did. And has security guards, a chauffeur who gets 90,000 some dollars a year to pick up his laundry and go to the football game two hours early to reserve a spot for him . . . Is that the kind of man I want as district attorney? No. The hypocrisy is mind-boggling. I certainly would

not entertain anything like that. First of all, you saw the shirts hanging in the kitchen — I do them here at home. And second of all, I don't like football games so I wouldn't have anyone go there two hours early to reserve me a space. He is the master of the press conference; he loses no opportunity.

The press can be very beneficial — I'm not saying one shouldn't have press conferences. But there's a perception in the office that he would hang his own mother if he thought it would get him a good story on the evening news.

What's going to happen if you should lose? Are you going to be able to stay and work for him?

I've been asked that before. Absolutely. Not to work for him but for the people of the County of Los Angeles. I will stay because I enjoy what I'm doing. Before I entered the race, I gave this some thought. My initial reaction was, he can't fire me because I'm still a civil servant. He can make things very difficult for me. And I thought no, he's not going to do that because first and foremost he's a politician and the press always wants to know where I'm assigned and what I'm doing. It would look very bad for him to penalize me for exercising my right to run for office. So he's going to be smart and leave me where I am.

But I don't think that anymore. And the reason I don't think that is because I've learned a lot of things since I've started running for office, especially the incredible depth of fear people have of this man. He is perceived as extremely vindictive. So I don't know. He just very well may transfer me out to some godforsaken land.

He may not be able to live with you after this.

Oh, he can live with me. Although, I must say, the last time he saw me, he totally ignored me. The interesting thing too is that we're co-defendants in a lawsuit. He and I plus two other people by my predecessor on the Twilight Zone; he's suing all of us. We're going to wind up sitting in a courtroom together. It's going to be quite interesting. I would hope that he would leave me where I am, but I don't even want to think about that because I want to beat the man.

Do you know that Los Angeles County's district attorney's office is the largest prosecutorial agency in the country, and we have the distinction, dubious distinction albeit, of having the only elected official to be twice censured by the state bar.

What was he censured for?

Unethical behavior.

While he was district attorney?

Once before he became district attorney and once since for conduct occurring before he was elected.

What was the unethical behavior?

While he was city attorney, as city attorney he represents the Los Angeles Police Depart-

ment, he received information obviously in this capacity and he shot his mouth off. So when this shredding thing came up, he could no longer represent them. We had to spend two million dollars to hire a private law firm to represent LAPD.

And another situation arose when in his capacity as city attorney he got information from someone and then turned around and used that information against that person. You can't do that when you have an attorney/client relationship. Is that the kind of man you want heading up the largest prosecutorial office in the nation? When he was in private practice do you know that his man was one of the first three defense attorneys to come to Charles Manson's aid?

In another campaign bulletin you identify some of the issues which concern you most. These include child support deadbeats, the rights of rape victims and child kidnapping victims, and senior citizen's access to the legal system. Tell us what you'd like to do about these issues and also what you might do about the major topics of the day — drugs and gangs.

As far as drugs and gangs, you want to come back to me after April 29th. I am unveiling my program on gangs at a special gang seminar. It's not an overnight panacea. Anyone who tells you they have an overnight cure for gangs is full of you know what. There is no overnight cure: the problem didn't arise overnight, it's not going to go away overnight. But I do have one plan which I think needs to be promulgated and if it saves some people, it's that much more than we have right now. There's no doubt that something must be done about gang warfare . . . I've been to South Central Los Angeles and met with people there. They like my program. I'm going to effectuate it.

Now senior citizens... We have so many specialized units in our office but we do not have one to deal with senior citizens. Many fail to report crimes because they don't know how to handle the system. One woman called me and said: "I can't come downtown, honey. The last time I was downtown I got mugged." "Don't worry ma'am," I said. "We'll send someone to pick you up and take you home. As long as I'm handling this case, you will not get mugged." You know sometimes older people are hard of hearing. And sometimes when young people talk to them they talk down because they're yelling. These people are not morons, they're just hard of hearing. We need a unit specially sensitized and trained to handle the needs of the elderly person.

We need to change a couple laws in the area of sexual assault. It's a little complicated to get into but we have some disparity in the law which is outrageous. For example, you can kidnap someone and rob them and get a life term; and, you can kidnap someone and rape them and not get a life term. Now why? That's ridiculous. Isn't it far more outrageous to kidnap someone for the purposes of sexually assaulting them than to kidnap them just to take money, or collect a ransom?

There is other area under the law regarding rape victims which I really think is outrageous. As you know, defendants have a right to repre-

sent themselves, what is known in legal terms as **in pro per**. What happens when we have someone representing himself who is the accused in a rape case? We've got the victim in the witness stand, in the courtroom, in the same room with the person she's accusing of raping her. Now it's bad enough that the rape victim has to undergo cross-examination by the lawyer. Think how much worse it is when the very person she's accusing of rape is asking her questions. It's happened to me in my case. In my mind, that is tantamount to the woman being raped a second time, only this time with the full sanction of the criminal justice system to which she turned for help. It should never be permitted to happen.

Now, how do you weigh her rights versus his rights, for clearly he has a right to confront and cross-examine and to represent himself? Let me digress for a moment and say that it's about time we started according victims the same rights that are accorded defendants right along. It's time we stopped being prisoners in our own homes. But, we have all this modern technology. Why can't he still have his right to confront and cross-examine but have her in a different room with videotape — the same situation we now have with children. I mentioned that to Ira Reiner. He's done nothing about it. Rape victims have to be afforded more protection. They have to. It's that simple. It's a crime unlike any other crime.

And then child support. Ira Reiner, when there was an amnesty program proposed, originally by Philabosian who liked the program, said it couldn't be done. Well it couldn't be done but 12 other counties are doing it very successfully. Ira probably said it couldn't be done because he wasn't going to get the credit for it. I want to see it done. There's no reason not to have an amnesty program and try and have deadbeat dads pay up. Number one: When they don't, we are the ones who pay. Number two: You know Ira Reiner is fond of saying "Well we've had this sweep of these dads." They have this annual sweep. But you know something. These kids have to eat every night. They can't eat just once a year.

Those are some of the programs that must be promulgated that I will give priority to.

What about drugs?

That's related to gangs. Do you know that right now we recommend probation to first time drug dealers in our office? We've got a memorandum that sounds real tough, but the bottom line is two lines that recommend probation. I think we really have to crack down. We've got to increase our bail schedules. We've got to make it impossible for these drug dealers to get out of prison and get out on bail. We've got a revolving door. It's got to stop. When you're in the criminal justice system, you get an education very rapidly. You realize that there are people who will kill someone for a dime. When I say dime, I literally mean 10 pennies. There are people who have no conception whatsoever of the value of human life. There's an argument I used with that six-year

Forbidden Books In Lithuania

VILNIUS

On December 9, 1986, Captain A. Vidžėnas, Chief Investigator of the Investigation Section of the State Security Committee of the Council of Ministers of Lithuanian S. S. R., in the presence of Edvardas Šimonis of Saulėtekio al. 35-69, Vilnius and Edmundas Mikučiauskas, of Saulėtekio al. 29-57, as public witnesses, carried out a search of the home of Vincenta Vertelkaitė of Baltarusių 10, with the purpose of seizing illegally produced literature and documents which could have a bearing in the case. The search was begun at 11:45 A.M. and ended at 8:50 P.M. During the search, Miss Vertelkaitė was ill. The search was carried out in five rooms and other areas. Found and seized during the search were: *Aušra* Nos. 31 (71), 37 (77); *Alma Mater* I-1979, the *Chronicle of the Catholic Church in Lithuania* Nos. 56, 60, 61, 62; *Lietuvos krikšto veikėjai (Those Who Played a Role in the Baptism of Lithuania)*, nine pamphlets; *Zhizn Jezusa (The Life of Jesus)* (in Russian); in photocopy form, 24 copies of the pamphlet "Dievo Motinos stebuklas Girkalnyje" (The Miracle of the Mother of God at Girkalnis); four copies of a pamphlet by A. Sabaliauskas, *Kelionėje po šventąją žemę* (Journey in the Holy Land); six copies of Stasys Yla's *Žvėrys ir žmonės dievų miške* (Men and Beasts in the Forest of the Gods); fifteen copies of *12 pasikalbėjimų su mažaisiais* (Twelve Talks with Little Children) by Stasys Yla; *Religija be ateistinių prietarų* (Religion without Atheistic Superstitions) by J. Marcinkus (483 pages); *Niekšybės paslaptis* (The Mystery of Iniquity) by Antanas Maceina, published in Brooklyn, 1964; *M. K. Čiurlionis, kūrėjas ir žmogus* (M. K. Čiurlionis, the Creator and the Man) by Stasys Yla, in photocopy form, 469 pages; *Mūsų praeities beiėškant* (In Search of Our Past) by Č. Gedgaudas; *Idealas ir laikas* (Ideals and the Times) by Juozas Girnius in photocopy form, 71 pages; *Žmogus be dievo* (Man without God); *Ethos; Baltų kultūra ir lietuviška savimone* (Baltic Culture and Lithuanian Self-Image), one photocopy; *Simas* by

Interview with L. D'Agostino

(continued from page 20)

old child who was kidnapped and raped and ripped apart. She was in a pool of blood. Normally the investigators take swabs of blood; here they took vials and scooped it up. That's how much blood there was. In my closing argument to the jury, I made a statement which I firmly believe: Even animals treat their young better than this man treated this child. And it's true. There are animals who treat other animals with more kindness than some of the people that we call human beings.

Jurgis Gliada, one photocopy; *Twelve Talks with Little Children*, five photocopies; a talk by Father Prosperas Bubnys; one photocopy of *Poezijos pilnatis* (The Fullness of Poetry); *Rinktinės mintys* (Selected Thoughts) by Prunskis, one photocopy; *Žodžiai ir prasmė* (Words and Meanings) by Šilbajoris, one photocopy; *Dievas ir žmogus* (God and Man), one photocopy; *1410 metų karas su kryžiuočiais ir Žalgirios mūšis* (The 1410 War with the Knights of the Cross and the Battle of Gruenwald), one photocopy; four copies of *Niekšybės paslaptis* by Maceina; a typescript of the pamphlet *Kas ta ateistinė tiesa?* (What is this Atheistic Truth), 1982, 61 pages; *Perspektyvos*, no. 21; a twelve-page typescript entitled *Prelato ar teismo ir filmo nuopolių?* (The Downfall of the Monsignor or of the Court and the Film?); a seven-page typescript entitled *Birštono-Olbyla* (The Birštonas-Olšauskas Case); a fourteen-page typescript entitled *Didž. gerb. Tarybinės moteries redakcijai* (To the Honorable Editors of Soviet Woman); a talk by Father Juozas Zdebskis, November 11, 1971, five pages; *Simo Kudirkos teismo procesas* (The Trial of Simas Kudirka); the statement of Sigitas Tamkevičius dated February 7, 1970, etc.

When Vanda Kudukytė of Žirmūnų 81-3 and Ona Česnulevičiūtė of Signalo 3, Kaunas, came by the apartment during the search, their address books and some Christmas cards were taken from them. After the search, Vincenta Vertelkaitė was first interrogated by KGB Captain Vidžėnas, then by KGB agent Valaitis and a third time by the same Valaitis. Some books and two typewriters were returned, as well as audio cassettes.

On December 9, 1986, a search was carried out at the home of Joana Vertelkaitė, of Taikos 110-19 in Vilnius (sister of Vincenta Vertelkaitė). Looking for publications produced in Vilkaviškis, the KGB seized and never returned about 750 catechisms, three copies of *Lietuvos enciklopedija* Vol 15 (printed in the U.S.A.); about fifteen copies of *Pasikalbėjimai su mažaisiais apie Jėzų* (Talks with Little Ones about Jesus); *Poezijos pilnatis* (The Fullness of Poetry) by Brazdžionis; *Niekšybės paslaptis* by Maceina, etc.

On December 9, 1986, KGB agents carried out a search at the home of Aldona Matusevičiūtė of Taikos 8-19, Vilnius. Seized during the search were: *Niekšybės paslaptis*, Maceina, 200 photocopies; the books *Dovydaitis*; *M. K. Čiurlionis, kūrėjas ir žmogus*; Brazdžionis' *Poezijos pilnatis*; between 500 and 600 photocopies of *Tauta ir tautinė ištikimybė* (Nation and National Loyalty), etc. *From Chronicle of the Catholic Church in Lithuania*, No. 73, March 19, 1988.

CCJS DELEGATION MEETS WITH JUSTICE DEPARTMENT DIRECTOR

A delegation from the Coalition for Constitutional Justice and Security (CCJS) met privately with U.S. Justice Department Director of Liaison Services, Joseph A. Morris on October 23, 1987, in Washington. The group met to discuss serious on-going issues related to the Justice Department's Office of Investigation (OSI) prosecution and subsequent deportation of individuals convicted under the Holtzman Amendment.

Mr. Morris, who reports directly to Attorney General admitted that there are "serious defects in the Holtzman Amendment". The delegation included CCJS president Tony Mažeika, Asta Banionis, Mari-Ann Rikken, Dr. Viktoras Stankus, Danutė Mažeika and Ted Liliensteins. This was the second in a series of meetings to be held between CCJS and Justice Department's Director Morris.

According to Morris, the principal problems with the current procedures are "reliance on Soviet evidence which needs to be tested in an American courtroom" and "deportation as a remedy." He further commented that there is a "blurring" of the distinction between deportation and extradition. The United States does not have an extradition treaty with the Soviet Union. "Deportation", he said, "muddles the water".

The CCJS delegation previously presented to Attorney General Meese and Director Morris position papers, research, and data supporting the immediate need for American criminal trials in U.S. courtrooms for the accused. Morris agreed to the need for "substantive proceedings where crimes must be carefully defined." He also stated support for the "shifting agenda to criminal trials" as a possible means to resolving the problems of the current Holtzman Amendment. "In the big picture," with reference to attempts to move to criminal trials, he said, "we are moving in the right direction." Some of Mr. Morris's comments were later publicly expressed in a White House briefing to a delegation from the World and Lithuanian-American Communities, Inc.

CCJS previously met with Director Morris last July 17 in Washington to establish on-going direct liaison between General Meese's office and the ethnic American communities. The goal is the resolution of serious concerns expressed by the ethnics regarding OSI prosecution of alleged war criminals and appropriate reform of the Holtzman Amendment to among other things provide criminal trials for the prosecuted and cessation of deportations to the U.S.S.R. and other Communist states.

Tony Mažeika

GARBĖS PRENUMERATOS

Dr. R. Andries, Media PA
A. Andriušis, Dorchester, MA
B. Apshaga, MD, Thompson, CT
V. Apynys, MD, Clinton, OH
P. Aras, Santa Monica, CA
J. Babilius, Pasadena, FL
Rev. A. Babonas, Detroit, MI
Rev. J. Bacevičius, Kintyre, ND
S. Bacevičienė, Los Angeles, CA
J. Bagdžius, Chicago, IL
H. S. Bajaliai, Los Angeles, CA
L. Bajorunas, Binghampton, NY
G. Balanda, Warren, MI
E. Balceris, Santa Monica, CA
Rev. V. Balčiūnas, Thompson, CT
A. Balčytis, Chicago, IL
L. Baltrėnas, Los Angeles, CA
K. Bandzevičius, Los Angeles, CA
V. Barkus, Omaha, NE
V. Beleckas, Sunny Hills, FL
J. Belazaras, S. Windsor, CT
P. Bernota, Waterbury, CT
Rev. A. Bertašius, Paterson, NJ
C. Bobelis, MD, St. Petersburg, FL
N. Bražėnas, MD., Sparkill, NY
J. Briedis, W. Bloomfield, MI
J. Bučinskas, Baltimore, MD
E. Butkienė, Los Angeles, CA
R. Bužėnas, Los Angeles, CA
V. Čekanauskas, Lietuvos gen. konsulas,
Los Angeles, CA
R. Čibas, Australia
B. Čizikaitė, Chicago, IL
Kun. V. M. Cukuras, Putnam, CT
Dr. V. Dambrava, Venecuela
S. Damulis, Vista, CA
V. Datis, Los Angeles, CA
S. Daugėla, Santa Monica, CA
A. Daukantas, Santa Monica, CA
Vysk. A. Deksnys, Vokietija
J. Dičpinigaitis, MD,
Woodhaven, NY
A. Dičius, Santa Monica, CA
A. Didžiulis, Columbia
Dr. R. Dovydaitis, Dalton, PA
V. Dovydaitis, San Clemente, CA
Rev. A. Dranginis, Baltimore, MD
A. Drukteinis, Bedford, NH
J. Dženkaitis, Glendale, CA
V. Dzigas, Omaha, NE
I. Gailiūnas, Vancouver, WA
A. Galdikas, Los Angeles, CA
Inž. Br. Galinis, Norwell, MA
Pr. Gasparonis, Los Angeles, CA
M. Gelžinis, Farmingdale, NY
R. Giedraitis, DDS, Los Angeles, CA
J. Girevičius, Ont., Canada
I. Goddard, Arcadia, CA
K. Gogelis, Redford, MI
K. Grigaitis, Santa Monica, CA
P. Gruodis, Chicago, IL
J. Gumbilevičius, Winston, OR
I. Gurčinas, Los Angeles, CA
P. Gylis, Olympia, WA
R. Janowska, Norristown, PA
V. Janušonis, Dousman, WI
E. Jarašūnas, Santa Monica, CA
A. Jocas, Santa Monica, CA
V. Jokūbaitis, Euclid, OH
E. Jonušas, Omaha, NE
A. Jonynas, Pacific Palisades, CA
S. Jurgilas, Rancho Sta Fe, CA
J. Jurkūnas, Beverly Shores, IN
A. Kantvydas, Weston, Ont.
K. Karuža, Los Angeles, CA
Dr. B. Kasakaitis, Chicago, IL
J. Kazickas, PhD, Greenwich, CT
G. Kazlauskas, Calabasas, CA
Kun. G. Kijauskas, SJ,
Cleveland, OH
Rev. M. Kirkilas, Beverly Shores, IN
Dr. Alf. Kontvis, Westminster, CA
Dr. L. Kriaučeliūnas, Lockport, IL

Dr. J. S. Kriaučiūnas, Putnam, CT
Msgr. J. Kučingis, Los Angeles, CA
A. Kudirka, Puerto Rico.
S. Kudokas, Santa Monica, CA
C. Kulas, Southbury, CT
H. Kulber, Brooklyn, NY
J. Kutra, Santa Monica, CA
S. ir J. Kvečas, Santa Monica, CA
C. Laucis, Chicago, IL
G. Levinskas, Creve Coeur, MO
E. Likanderis, Chicago, IL
J. Liudžius, New Britain, CT
J. Lukas, Woodbridge, CT
B. Macijauskienė, Sunny Hills, FL
K. Majauskas, Chicago, IL
J. Malin, Pt. Richey, FL
P. Manelis, Davis, CA
A. Markevičius, Santa Monica, CA
F. Masaitis, La Mirada, CA
V. Mažeika, Park Ridge, IL
A. ir L. Mažeikos, Marina
del Rey, CA
M. Merkevičius, Omaha, NE
J. Mikaila, Seminole, FL
V. Mileris, MD, Livonia, MI
C. Miles, Norristown, PA
A. Milius, Santa Monica, CA
M. K. Mitrius, Bloom. Hills, MI
J. Mulokas, Santa Monica, CA
A. Musteikis, Fallon, NV
A. Naudžiūnas, So. Boston, MA
M.L. Namikai, Glendora, CA
L. Oksas, Los Angeles, CA
Kun. dr. A. Olšauskas, Los Angeles, CA
Rev. T. Palis, Pittsburg, CA
Rev. V. Palubinskas, New York, NY
D. Paškevičius, Santa Monica, CA
Rev. V. Pavalkis, Milpitas, CA
V. Pažėmėnas, San Carlos, CA
V. ir A. Pažiūra, Agoura, CA
F. Petrauskas, Syracuse, NY
J. Petrikonis M.D., Woodbine, IA
J. Petronis, Los Angeles, CA
E. Pikelis, Chicago, IL
J. Pleinys, Hamilton, Ont.
P. Pranis, Vista, CA
V. Prasčiūnas, San Pedro, CA
Rev. dr. P. Ragažinskas, Central, NM
G. W. Radvenis, Los Angeles, CA
Kun. V. Radvina, Cloverdale, CA
Inž. J. Rasys, Cambridge, MA
K. Raudys, Toronto, Ont.
V. Raulinaitis, Chatsworth, CA
K. R. Ražauskas, Dearborn Hts., MI
Kun. A. Rubšys, Manhattan College, NY
A. Rugys, W. Palm Bch., FL
E. Sabalienė, Los Angeles, CA
Kun. P. Sabulis, Waterbury, CT
R. Sakas, Glendale, CA
C. Šarpalis, Baltimore, MD
A. Šatas, Cicero, IL
K. Savickus, Oak Lawn, IL
E. Sawatzky, San Jose, CA
D. Schmutzer, Glendale, CA
M. R. Shalins, Woodhaven, NY
A. Sinkys, New York, NY
A. Sinkys, Santa Monica, CA
E. ir J. Sinkiai, Santa Monica, CA
V. Skirgaila, MD, Rancho Palos Verdes,
CA
Dr. J. Skirgaudas, La Jolla, CA
V. Smailis, Pt. Charlotte, FL
Rev. E. Statkus, Grand Rapids, MI
E. Stirbys, Santa Monica, CA
D. Surantas, MD, Rockford, IL
V. Tamošiūnas, Detroit, MI
B. Tiškus, Collinsville, IL
A. Trainis, Richmond Hill, NY
C. K. Trečiokas, Union, NJ
L. Tumas, Santa Monica, CA
P. Uknes, Brooklyn, NY
P. Urbaitis, Mayfield Hts., OH
Rev. I. Urbonas, Gary, IN
V. Urbonas, St. Petersburg, FL
P. Urbutis, Lighthouse Pt., FL
O. Vaitas, MD, Farmington Hills, MI
A. Vaitkus, Belleville, IL

A. Vakselis, Richmond Hills, NY
Dr. J. K. Valiūnas, Southampton, NY
V. Vebeliūnas, Richmond Hill, NY
V. Vidugiris, P.E. Palos Verdes, CA
A. Vitėnas, Holmdel, NJ
J. Vitėnas, Oxon Hill, MD
M. Volodka, Downers Grove, IL
S. Waitek, Brentwood, CA
A. Yutz, Munhall, PA
E. Žiaušys, Amsterdam, NY

*“Lietuvių Dienų” garbės
prenumeratoriais skelbiame tie, kurie
kasmet prisiunčia po 35 dol.*

“Lietuvių Dienų” žurnalui paremti aukojo:

Po 60 dol.: V. Tamulaitis
Po 35 dol.: Rožė Janowska, Sophie Waitek
Po 30 dol.: Helen Jasinis
Po 25 dol.: Leonas Bajorūnas
Po 20 dol.: Simas Kvečas
Po 10 dol.: L. Antanelienė, K. Aukštkalnis,
R. Novak, K. Prišmantas, Č. Šadeika, M.
Strupes.
Po 5 dol.: A. Lukas, A. Trečiokas, V. ir J.
Žadeikiai

Visiems aukotojams lietuviškas
ačiū už žurnalo rėmimą.

Redakcija

Nuoširdus lietuvių spaudos rėmėjas

prel. dr. Juozas Prunskis, Chicago, Illinois,
žinomas rašytojas ir žurnalistas prisiuntė
“Lietuvių Dienų” žurnalui auką 5,000 dol.
Prel. J. Prunskis pageidauja, kad būtų įsteigtas
fondas: iš gautų nuošimčių būtų mokami hono-
rarai bei duodamos premijos straipsnių ar
platinimo konkursuose.

“Lietuvių Dienos”, tam reikalui, Lietuvių
Kooperatyve atidarė specialią sąskaitą.
Prašytume, kad ir kiti skaitytojai prisidėtų prie
šio, naujai įsteigto, fondo.

Prel. J. Prunskis baigia savo laiškeli
linkėjimais: “Sėkmės Jūsų darbuose. Malonu,
kad ir Jūsų atžalynas rūpinasi žurnalu”.

L. D. redakcija ir leidėjas prelatui J. Prun-
skiui nuoširdžiai dėkoja.

**“Lietuvių Dienų” metinis piknikas įvyks
rugsėjo 4 d., sekmadienį, Šv. Kazimiero
parapijos patalpose, vyks ir L. D. loterija; kun.
J. Domeika, pasižymėjęs dailininkas (Tucson,
Arizona) pažadėjo nutapyti paveikslą.**

**Lituanica Collections in European Research
Libraries.** A Bibliography. Compiled by Alfonsas
Šešplaukis, Ph.D. The Lithuanian Research and
Studies Center, Inc., Chicago, 1986. 215 pages.

This bibliography is based upon four Lituanica
collections in several Western European libraries,
those of Dr. Vilius Gaigalaitis (W. Gaigalat), Pro-
fessor Ernest Fraenkel, all found presently in West
Berlin, and the collections of Petras Klimas, found
in Munich and Paris. The collection of Dr.
Gaigalaitis first deposited in Marburg/Lahn, West
Germany, and subsequently transferred to West
Berlin.

LIETUVIŲ RADIO PROGRAMOS

kurios bendradarbiauja su "Lietuvių Dienomis"

LIETUVIŲ DIENOS

Žurnalo ir knygu

PLATINTOJAI

J. A. V-se

Chicago, Ill.—"Patria", "Gifts International", "Parama", "Marginiai"
Cleveland, Ohio—Andrius Mackevičius

Detroit, Mich.—St. Anthony's Parish Library

Los Angeles—P. Domkus
Rochester, N.Y.—A. Sabalis
Waterbury, Conn.—"Spauda"
Woodhaven, N.Y.—"Romuva"

AUSTRALIJOJE

Lewisham — Msgr. P. Butkus
Norwood—K. Pocius
Adelaide, Edwardstown—A. Kubilius
Melbourne-St. Kilda—F. Sodaitis
Mirren, S.A.—J. Rupinskas

KANADOJE

London, Ont.—A. Puteris
Toronto, Ont.—V. Aušrotas, A. Kuolas, St. Prapapas
Montreal, Que.—P. Rudinskas (Parish Library)

AMERIKOS BALSAS (VOICE OF AMERICA)

Rytinė laida 6 val. 15 min. ryto Lietuvos laiku (10:15 vakaro Vašingtone) 31, 38, 42, ir 49 metrų bangomis.

Pirmoji vakarinė laida 18 val vakaro Lietuvos laiku (10 val. ryto Vašingtone) 20, 25 ir 31 metrų bangomis.

Antroji vakarinė laida 20 val. vakaro Lietuvos laiku (12 val. vidurdienį Vašingtone) 14, 15, 20 ir 25 metrų bangomis.

Šie laikai vasaros metu. Žiemos metu tiek Lietuvoje, tiek Vašingtone reikia laikrodį atsukti vieną valandą.

VOICE OF AMERICA
Lithuanian Service
Washington, D.C. 20547

LOS ANGELES, CALIF.

KALIFORNIJOS LIETUVIŲ RADIJAS
LITHUANIAN MELODIES

Stotis KTYM, banga 1460 AM
Šeštadieniais 12:30-1:00 p.p.

VLADAS GILYS, pirmininkas
Programų koordinatorius

HENRIKAS BAJALIS

207 N. Windsor Blvd.

Los Angeles, CA 90004

Tel.: (213) 467-6467

BALTIMORE, MD.

"RADIO PROGRAMA LIETUVIAMS"

Girdima sekmadienio rytais nuo 10:30 iki 11:00

WBMD—750 Kilocycles

Šios programos vedėjai:

Albert J. Juškus—4515 Wilmslow Rd.
Baltimore, MD 21210 Tel. 366-4515
Kęstutis Laskauskas, 1312 Birch Ave.
Baltimore, MD 21227 Tel.: 242-1779

BOSTON, MASS.

Lietuvių Radijo Valanda
LAISVĖS VARPAS

Sekmadieniais

9-10:00 ryto iš WCAV-FM 98

Petras Viščinis, vedėjas

173 Arthur St., Brockton, MA 02402
Telefonas: (617) 586-7209

CHICAGO, IL.

"Lithuanian-American Radio"
—Amerikos Lietuvių Radijo—

Sekmadieniais

nuo 7 val. iki 8 val. ryto

iš WCEV stoties 1450 AM banga

Programos vedėjai:

Anatolijus Šlutas

Anglų kalbos skyrelio:

Frances Šlutenė

2646 W. 71st. St., Chicago, IL 60629

Tel.: (312) 778-2100

LIETUVOS AIDAI

Kasdien nuo pirmadienio iki penktadienio 8:30 val vakaro

Visos laidos iš tos pačios stoties

WCEV 1450 AM banga

Programos vedėja:

Kazė Brazdžionytė

511 SO. NOLTON AVE.

WILLOW SPRINGS, IL 60480

tel.: (312) 839-2511

CLEVELAND, OHIO

LIETUVIŲ RADIO PROGRAMA

TĖVYNĖS GARSAI

Girdima sekmadieniais 6:00-7:00 val. vak.
Stotis WCPN, banga FM 90.3

Vedėjas—Juozas Stempužis
4249 Lambert Rd., Cleveland, Ohio 44121

Telefonas: (216) 382-9268

DETROIT, MICH.

Lietuviškas Balsas—Lithuanian Voice
WCAR—1090 BANGA LIVONIA

Sekmadieniais 8:30 iki 9:00 val. ryto
Visais programos reikalais kreiptis:

KAZYS GOGELIS

13436 Garfield, Detroit, MI 48239

Telef.: 535-6683

LIETUVIŠKŲ MELODIJŲ RADIO VAL.

WPON — 1460 AM

Pirmadieniais ir penktadieniais nuo 3-4 val. vak.

Programos ved. Algis Zaparackas
Bendradarbiai: Ant. Zaparackas, Algis Lapšys, Edv. Skiotys.

2222 Franklin Rd.

Bloomfield Hills, MI 48013

HARTFORD, CONN.

"TĖVYNĖS GARSAI"

Connecticut vlst. liet. kultūrinė valandėlė
WRYM—840 AM

Kiekvieną sekm. 4:30-5:30 val. p.p.

Programos vedėjas A. Dragūnevičius
132 Wellington Dr., Farmington, CT 06032
Tel.: (203) 677-8567

Pranešėjai:

Zita Dapkienė, Alfonsas Dzikas ir
Longinas Kapeckas
ižd. Alis Simonaitis

HOT SPRINGS, ARK

LITHUANIAN BROADCASTING
SPA

"LEISKIT I TĖVYNĘ"

Lithuanian Broadcasting SPA

PROGRAM DIRECTOR
SALOMEJA ŠMAIZIENĖ

PROGRAM EVERY SUNDAY — 7:00 AM
KIXT AM 1420

204 Hilltop Dr., Hot Springs, Ark. 71913
Res. Telephone (501) 321-9641

PITTSBURGH, PA.

The First Lithuanian Radio Program in
Pittsburgh, Pennsylvania

Pittsburgh, PA — WPIT—730 kc.

sekmadieniais 12:30-1:00 p.m.

PROGRAMOS VEDĖJAI:

Povilas ir Gertrude Dargiai

Visais reikalais kreiptis:

2040 Spring Hill Rd., Pittsburgh, PA 15243

NEW YORK - NEW JERSEY

"LIETUVOS ATSIMINIMAI" radijo val.
girdima kas ketvirt. iš WNYM stoties
New Yorke, nuo 7-8 v.v. 1330 AM banga
Taip pat klausykite "Music of Lithuania"
programos kas sekm. nuo 1:05 iki 3:00
val. p.p. iš Seton Hall Universiteto stoties
89.5 FM — banga

Direktorius — dr. Jokubas J. Stukas
234 Sunlit Dr., Watchung, N.J. 07060
Tel.: (201) 753-5636

"LAISVĖS ŽIBURYS"

Girdima kiekvieną sekmadienį nuo 9 iki
10 v. ryto iš WNWK stoties 105.9 FM
banga

ROMAS KEZYS

217-25 54th Ave., Bayside, N.Y. 11364

Telefonas: (718) 229-9134

ROCHESTER, NEW YORK

DAINOS AIDAS

Sekmadieniais 9:00 iki 9:30 val. iš ryto
stotis WZZI-FM 91.5 mc

IŠLAIKO LIETUVIŲ RADIO KLUBAS

Klubo valdyba: Al Gečas, pirm., R.
Kirsteinas, vicepirm., J. Krokytė, sekr.,
Rūta Ilgūnaitė, ižd., L. Laukaitienė, narė
320 Durnan St., Rochester, N.Y. 14621

WATERBURY, CONN.

Lietuvių Bendruomenės radijo valanda

"LIETUVOS PRISIMINIMAI"

Sekmadieniais nuo 8:00 iki 8:45 v. ryto
WWCO — 1240 AM

Vedėjas: ANTANAS PALIULIS

33 Chipman St., Waterbury, CT 06708
tel.: (203) 756-1874

MONTREAL, CANADA

LIETUVIŠKAS PUSVALANDIS

Kiekvieną trečiadienį nuo 11 val. 30 min.
CFMB stotis — Banga 1410

Programos vedėjas L. Stankevičius
1053 Cr. Albanel, Duverney, P.Q., Canada
Telefonas: 669-8834

TORONTO, ONT., CANADA

TĖVYNĖS PRISIMINIMAI

Sekmadieniais 1:30 iki 2:00 val. po pietų
Visos programos transliuojamos iš
Toronto stoties CHIN, banga 100.7 FM

Programos vedėja:

Violeta Simanavičiūtė-Laurinavičienė
51 Patricia Di., Toronto, Ont. M4C 5K2,
Can.

Telefonas: (416) 690-3416

ROMA, ITALIJA

ROMOS RADIJAS

Transliuojamas kasdien nuo 20 val. 50 min.
iki 21 val. 10 min. Vidurio Europos laiku
41.15 ir 50.34 metrų bangomis

Vedėjas: Dr. J. Gailius

Circonvallazione NOMENTANA 162

VATIKANAS, ITALIJA

Programa transliuojama 8 kartus savaitėje
Sekmad. rytais 10:30-11:00 Lietuvos laiku
ir kiekv. vak. 20:15-20:30 Lietuvos laiku
Bangos: 31, 25, 19 ir 196 metrų

Vedėjas: Kun. V. Kaziūnas

Adresas: Sezione Lituana, Stazione Radio
CITTA DEL VATICANO

BALTIC BAKERY

ANKŲ ŠEIMA — savininkai

4627 S. Hermitage, Chicago, IL 60629—Telef. (212) LA 3-1510

— ir —

2616 W. 69th St., Cicgo, IL 60629—telef. (312) 737-6734

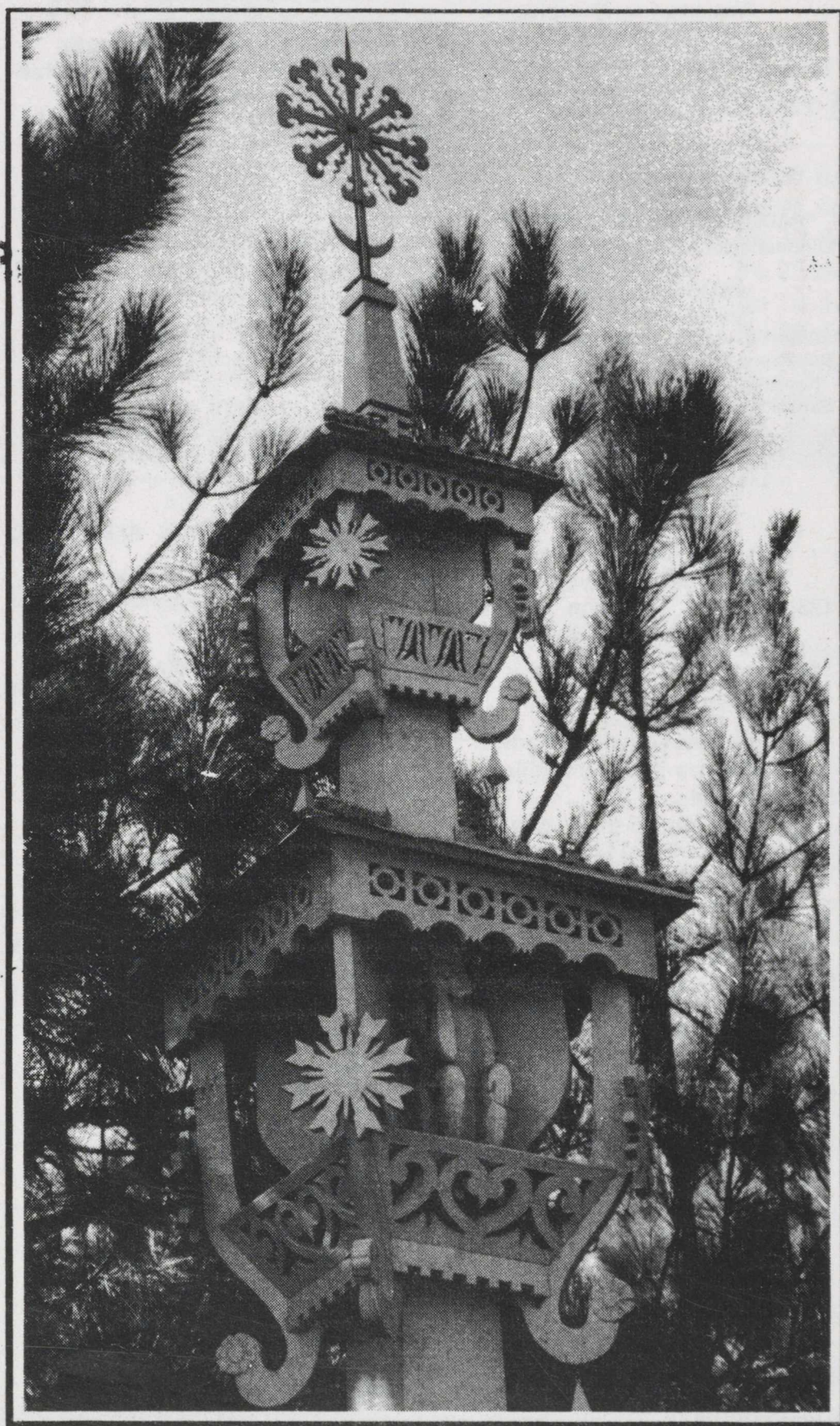
Siunčiame duoną ir raguolius į visas Amerikos dalis

PRAŠOME!

Pagal savo išgales aukoti TAUTOS FONDUI

savo uždaviniais vykdyti Lietuvos Laisvės Iždui—laisvajai Lietuvai padėti
atsistatyti, 6-šiomis kalbomis ELTOS informacijoms leisti, radijo
transliacijoms į okupuotą Lietuvą finansuoti ir politiniams kaliniams
gelbėti. Nepamirškite tam tikrą procentą ir savo testamente įrašyti:

Non-profit, Tax Exempt Corporation
LITHUANIAN NATIONAL FOUNDATION
P.O. Box 21073, Woodhaven, NY 11421

Lietuviškas kryžius Dainavos stovykoje
**Lithuanian Wayside Cross at the youth camp
Dainava**

Photo by — Vytautas Maželis